

Rose

Walk on Water

워크 온 워터

เล่ม 3

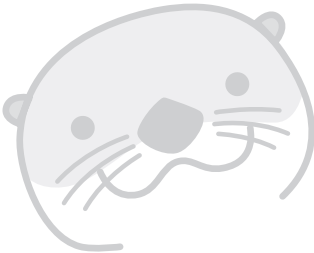
Jangmokdan

장목단

เขียน

นิชา

แปล

ทดลองอ่าน

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

เขานั่งแนบชิดกับผมและเอียงศีรษะอ่านบทความในหนังสือพิมพ์

- Jangmokdan

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบกรกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวในชีวิตของคนเรา มีทั้งสุขและเศร้าคละเคล้ากันไป ไม่ต่างจากเรื่องราวของของเอ็ด ทัลบอต และเกล็น แม็คควีน ที่ปรากฏในเรื่อง *Walk on Water* เล่ม 3 ที่อยู่ในมือคุณผู้อ่านนี้

เพราะเมื่อมีความรัก คนสองคนต่างก็ต้องปรับตัวเข้าหากัน แต่อุปสรรคความรักของคนทั้งคู่ก็มีมากมายเหลือเกิน ทั้งเรื่องการเงินที่มีปัญหาอยู่เสมอของเอ็ด อาชีพที่หมิ่นเหม่ต่อศีลธรรมของแม็คควีน รวมถึงความเข้าใจและสายตาจากคนรอบข้างที่มีต่อความรักของพวกเขา แต่อุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือ ความเชื่อใจที่คนทั้งคู่มีให้แก่กัน จะสามารถฝ่าฟันและจับมือเดินร่วมทางไปจนถึงฝั่งฝันด้วยกันได้หรือไม่ หากคำตอบได้ในหน้าถัดไป

การกระทำต่าง ๆ ของแต่ละตัวละครในเรื่องเกิดขึ้นกับผู้มีวิสัยทัศน์ที่เหมาะสม ทั้งนี้เราไม่สนับสนุนการกระทำทางเพศที่อยู่ภายใต้เงื่อนไขของการบังคับหรือไม่สมยอม เรื่องราวที่เกิดขึ้นในนิยายเป็นเพียงเรื่องที่แต่งขึ้นตัวละคร เหตุการณ์ และสถานการณ์ต่าง ๆ ไม่มีอยู่จริงตามที่ปรากฏ หวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้รับความสนุกสนานและเพลิดเพลินจากการอ่านนิยายเรื่องนี้

Rose

Trigger Warning: 25+ ผู้อ่านควรใช้วิจารณญาณในการอ่าน

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ Among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา)

Angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บี้บั่นกดดัน)

Coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ)

Corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย)

Depression (ภาวะซึมเศร้า) Explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย)

Gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก)

Gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง)

Humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย)

Mental and Emotional Abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ)

Questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย)

Rape/Non-con/Dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม)

Unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

ตอนที่ 3

ล่องลอยในสภาวะไร้น้ำหนัก

- เหล่าสัตว์ที่อยู่นอกหน้าต่างมองสลับจากหมูไปที่มนุษย์
จากมนุษย์ไปที่หมูและจากหมูกลับไปสู่มนุษย์อีกครั้ง
แต่ก็แยกไม่ออกเลยว่าใครเป็นหมู ใครเป็นมนุษย์กันแน่ -

จอร์จ ออร์เวลล์

ฤดูกาล แห่งการช้อปปิ้งใกล้จะเริ่มต้นขึ้นแล้ว งานอีเวนต์กิจกรรมนอกสถานที่จึงเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ทั้งการแสดงช่วงปลายปีและฤดูกาลแห่งการช้อปปิ้งทับซ้อนกันจนน่าจะต้องทำงานหัวหมุนไปจนถึงช่วงต้นปี แม้ทางบริษัทจะตื่นเต้นยินดีกับงานที่ประเดประดังเข้ามา แต่ทีม 9 ซึ่งเป็นทีมลำดับล่างสุดในฟรีทีมกำลังกริรร้องด้วยความทรมาน

“เพลงนี้โคตรห่วย”

เคลวินพูดพลางลูบคางที่มีต่อหนวดขึ้นรำไร

“ฉันกลัวพูดเลยว่ามันจะหายไปจากจอทีวีภายในหนึ่งปีแน่ เห็นที่มันวางท่าเป็นซูเปอร์สตาร์ใหม่ เพราะมันอวดดี พวกบอดีการ์ดถึงได้ดูถูกพวกเราไปด้วย”

ในงานกิจกรรมที่มีดาราชื่อดังเข้าร่วมแบบวันนี้ นอกจากบอดีการ์ดของผู้จัดงานแล้ว ยังมีบอดีการ์ดส่วนตัวของดาราด้วย บางครั้งสองฝ่ายก็กระทบกระทั่งกัน แม้จะไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร เพราะการแสดงท่าทีอวดดีของเหล่าบอดีการ์ดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่เสมอ แต่เคลวินซึ่งเพิ่งเข้ามาทำงานได้ไม่ถึงหนึ่งสัปดาห์คงรู้สึกเหมือนถูกดูหมิ่น เขาจึงมีอารมณ์พลุ่งพล่าน

“โดยเฉพาะไอ้โย่งผิวดำนั้น มันเป็นนักร้องหรือไง หรือว่าเป็นดาราตัวท็อป ทำไม่ถึงเรียกร้องมากมายขนาดนั้น”

“ปกติคนพวกนั้นเอาแต่ใจยิ่งกว่าคนดังอยู่แล้ว”

เดเร็คฟังเงียบๆ แล้วพูดขึ้นพลางเกาหลังจมูก

“ทำไมล่ะ ทั้งที่เป็นบอดีการ์ดเหมือนกัน”

“เพราะพวกเขาเรียนมาเยอะกว่า ประสบความสำเร็จมากกว่าพวกเรา
ไงล่ะ”

เดเร็คเกาท้ายทอยพลางกลอกตาไปมา

“ผู้หญิงคนนั้นสวยนะ”

“อืม ก็ใช่แหละ นมใหญ่ด้วย เสื้อหนังแทบจะปรืออยู่แล้ว”

เดเร็คแสร้งทำตัวสุภาพเรียบร้อย แต่แล้วก็จิกยิ้มอย่างชั่วร้าย เป็นครั้งแรกที่เขาดูสนใจคำพูดของเคลวินที่เขาแต่พาล่มตั้งแต่เลิกงานจนถึงตอนนี้ เคลวินชำเลื่องมองมุมปากที่ยกยิ้มของเดเร็คพร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงตื้นตัน

“นมเท่าหน้าเลยนะ เห็นหรือเปล่า”

เดเร็คพยักหน้าเล็กน้อย

“ใช่ไหมล่ะ มองเห็นอยู่อย่างเดียวเลย ใช่ไหม เอ็ด นายก็เห็น
ใช่หรือเปล่า”

ผมสายหน้าเพราะไม่มีเวลาส่องหน้าอกผู้หญิง เนื่องจากต้องพยายามขัดขวางบรรดาเด็กสาวผู้ไร้ซึ่งความกลัวที่วิ่งกรูกันไปยังทางเข้าห้างสรรพสินค้าเพื่อดูวงร็อกหนุ่มหล่อ แต่ถ้าเป็นเด็กหนุ่มวัยรุ่นน่ารักๆ ที่ใช้งานบอดีการ์ดของผู้จัดงานราวกับเป็นคนใช้ส่วนตัว ผมเห็นมาเยอะเลยละ

“เจ้าคนน่าสงสาร ฉันได้ดูเต็มอิมเลยเพราะใส่แว่นกันแดด”

“ไม่ละสายตาแม้แต่แวบเดียวเลยจริงๆ นะ”

แอสซึ่งขับรถอยู่ที่เบาะหน้าพูดพลางมองผ่านกระจกมองหลังเคลวินยิ้มเจื่อนกับคำพูดห้วนๆ ของหัวหน้าทีม เคลวินเป็นชายหนุ่มวัยยี่สิบปลายๆ ที่มาทำงานชั่วคราวด้วยการแนะนำของแอส เขาเข้ามาเป็นพนักงานฝึกหัดและจะเข้าทำงานในบริษัทของแอสหลังจากเรียนรู้งานช่วงหนึ่งเดือนนี้เสร็จสิ้น ชายหนุ่มเคยเป็นทหารสังกัดเดียวกับแอสในกองทัพ

แต่เขาพูดมาก ไม่เหมือนกับแอชที่แข็งแกร่งและให้ความสำคัญกับลำดับ
อาวุโสชัดเจน เขาพูดไม่หยุดจนแม้แต่เดเร็คที่ปกติพูดมากยังต้องปราม

“ถึงจะทำงานแค่เดือนเดียว แต่ก็ช่วยตั้งสติหน่อยเถอะ ไอ้หนุ่ม
บอดี้การ์ดมองหน้าอกสาวๆ นั้นหรือ ถ้าผู้หญิงพวกนั้นโวยวายขึ้นมา พวกเรา
ได้โดนไล่ออกเรียงตัวแน่ ไอ้หนู”

เมื่อแอชบ่นด้วยน้ำเสียงเจือความหงุดหงิด เคลวินก็ห่อไหล่หนา
พลางหัวเราะด้วยสีหน้าเก๋อกิน

“ไม่ต้องหัวเราะเลย ไอ้หมอนี้ ฉันจะดูผลงานนายก่อน แล้วค่อย
ตัดสินใจว่าจะพาไปด้วยดีไหม”

“ถึงยังไงคุณก็จะพาผมไปอยู่ดีนั่นแหละ”

อีกสองสัปดาห์แอชจะลาออกจากบริษัทเพื่อไปทำงานในบริษัทรักษา
ความปลอดภัยที่ก่อตั้งร่วมกับผู้จัดการราเชล แต่สถานการณ์ของแอช
ไม่สู้ดีนัก ความหวังอันยิ่งใหญ่ในการก่อตั้งบริษัทดูริบหรือเงินเกือบดับวูบ
เพราะเขายังหาคนทำงานไม่ได้ ทั้งที่ใกล้จะถึงเดือนธันวาคมซึ่งเป็นช่วง
งานชุกสำหรับบริษัทรักษาความปลอดภัยแล้ว

“ถ้าไม่ได้กำลังลำบากเพราะขาดแคลนคน ฉันไม่เอานายไปด้วย
หรอก”

เคลวินมองแอชที่พูดห้วนๆ ด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์พลางพิมพ์เหมือน
พูดคนเดียวว่า “โล่งอกไปที่” แอชจึงยั่วขึ้นมาในทันใด

“อะไรนะ โล่งอกงั้นหรือ”

ทั้งที่เคลวินพิมพ์เสียงดังในระดับที่ทุกคนได้ยิน ทว่าเจ้าตัวกลับ
มองแอชด้วยสายตาอึดอัดใจ

“ผมพูดตอนไหน”

“ฉันได้ยินหมดนะ”

“เอ็ด ผมพูดแบบนั้นหรือ”

เคลวินมองผมด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความหงุดหงิดและไม่พอใจ
แต่ผมก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากหัวเราะ

เราส่งเคลวินลงที่ออฟฟิศเมนต์เก่าๆ เดเร็คเหลือบมองผ่านกระจก

มองหลัง เมื่อเห็นเคลวินโบกมือให้รถที่เคลื่อนตัวห่างออกมาถึงบ่นด้วย
น้ำเสียงรำคาญ

“ผู้ชายบ้าอะไร พุดมากซะมด”

แม้ว่าปกติแล้วเดเร็คจะโหยกเหวักพอๆ กัน แต่เขาพุดน้อยลงเพราะ
อาการตัวรุ่มๆ จากใช้หัวตบผสมกับผลข้างเคียงจากการเลิกยากับแฟน

“นายเองก็เหมือนกัน”

“อะไรนะ”

เดเร็คทำคางลงบนฝ่ามือพลงนิ้วหน้ามองผม

“นายก็หนวกหูไม่แพ้กันหรอก”

“ไม่ขนาดนั้นสักหน่อย”

ผมมองเดเร็คที่กำลังขุ่นเคืองแล้วฉีกยิ้ม เขาขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ
แล้วแอสซึ่งนั่งอยู่เบาะหน้าก็พุดเสริมขึ้นมา

“เอ็ดพุดถูกแล้ว นายเสียงดังหนวกหูจริงๆ”

“ทำไมพุดแบบนี้กันเนีย ช่วงนี้นั้นจริงจิงนะ”

“บอกแล้วไงถ้าพุดความจริง หมอนั้นจะโมโห”

“ฉันไม่มีอารมณ์จะทะเลาะกับนายหรอกนะ”

เมื่อเดเร็คโวยวาย แอซก็ยกไหล่พลางหัวเราะ คงรู้สึกเหมือนได้
ระบายความเครียดที่มาจากเคลวินแล้ว เดเร็คไม่มีแม่แต่แรงจะโมโห
จึงไม่พุดอะไรอีก เขาเพียงแค่จ้องเขม็งไปยังท้ายทอยของแอสเท่านั้น

เดเร็คหยิบกระดาดหิซชูออกมาจากกระเป๋าและสั่งน้ำมูก จากนั้น
ก็ซุกหิซชูใส่ช่องเก็บของว่างๆ ในรถอย่างขอไปที ถ้าเป็นเมื่อก่อน แอซ
คงจะด่าเขาไปสักคำแล้ว แต่ตอนนี้เขาขับรถต่อไปโดยไม่พุดอะไร

สถานที่ที่แอสจอดรถคือบริเวณใกล้ป้ายรถเมล์ที่เรียงรายไปด้วย
ร้านอาหารของชาวฮิวในย่านโลเวอร์อีสต์ไซด์ มันเป็นหนึ่งในป้ายรถเมล์ที่มี
รถเมล์สำหรับกลับบ้านวิ่งผ่าน ผมพันผ้าพันคอผืนบางรอบคอให้เรียบร้อย
ก่อนลงจากรถ

“วันนี้กินเหล้ากันเถอะ”

เดเร็คพุดขึ้นก่อนเปิดประตูพร้อมกับคว้าข้อมือผมไว้ เขาสูดน้ำมูก

ด้วยท่าทางอิดโรยเพราะใช้หัวดีในช่วงเปลี่ยนฤดู

“ก็ได้ ถ้านายเลี้ยง”

“ลาก่อน”

ผมหัวเราะพลางมองเดเร็คที่ตอบอย่างไรเยื่อใย แล้วใช้ฝ่ามือเคาะ
ขมับของเขาเบา ๆ

“พักผ่อนเยอะ ๆ”

เดเร็คพูดพลางเหลือบมองผมด้วยแวตาท่อเหี่ยว

“อะไรเนี่ย ไม่ดีจริงหรือ”

เมื่อเกี้ยวนี้พลดล็อกและดึงประตู ลมหนาวก็พัดเข้ามา ผมขึ้นมา
ยืนบนทางเท้าและปิดประตู แต่รถไม่ได้เคลื่อนตัวออกไปทันที กระजरรถ
เลื่อนลง เดเร็คส่งน้ำมูกเสียงดังพร้อมกับยื่นศีรษะออกมานอกหน้าต่าง

“ไม่ดีจริงๆ หรือ”

“อืม”

“ต่อให้ฉันเลี้ยงก็ด้วย?”

“...นั่นดี”

“โอ้เวรนี้”

เข่าบนเพิ่มพ้า ก่อนจะโน้มหน้าพลางปิดหน้าต่าง พอเห็นเข่าบนไม่หยุด
ผมก็หลุดยิ้มออกมาทั้งที่ไม่ใช่เรื่องตลก ชายหนุ่มเก็บข้าวของในรถอย่าง
เอื่อยเฉื่อยแล้วลงรถมายืนข้างนอกพร้อมกับชกหมัดมาเบา ๆ ผมถอยหลัง
เพื่อหลบหมัดที่ตามมาแล้วเคาะหน้าต่างฝั่งคนขับ มองดูแอชที่มีสีหน้า
รำคาญผ่านทางหน้าต่างที่เลื่อนลงมา

“ไปด้วยกันสิครับ เดเร็คบอกว่าจะเลี้ยง”

“จะให้ฉันเมาแล้วขับหรือไง นายเป็นบ้าไปแล้วสินะ”

แอชพูดพลางโบกมือ

“ดื่มให้มันพอตึ่ๆ แล้วกลับบ้าน อย่างนั้นหาฉันล้งหลังละ”

“ทำอย่างนั้นก็ไม่มีเรื่องให้คุยระหว่างดื่มเหล้าสิ”

แอชมองเดเร็คที่บ่นพลางสูดน้ำมูกแล้วถอนหายใจแรง

“งั้นก็แล้วแต่เออะ”

เขามองผมสลับกับเดเร็คด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความอ่อนล้าแล้ว
ปิดหน้าต่าง จากนั้นก็เหยียบคันเร่งพารถกลับไปอยู่บนท้องถนน ใบหน้า
ด้านข้างของเขาดูหยาบกระด้าง

ท่าทีของแอสฟุ้ที่กำลังจะลาออกในเวลาอีกไม่ถึงสองสัปดาห์ต่างจาก
เมื่อก่อนเล็กน้อย เขามักจะทำสีหน้าที่ชวนให้คนปวดหัว เช่น แสดงที่ท่า
ชัดเจนว่าไม่อยากไปทำงาน หรือไม่ก็ตอนที่เขากำลังคุยโทรศัพท์ในห้อง
พักผ่อน แล้วพอผมเดินเข้าไปก็หยุดพูดไปเสียตื้อๆ ความสัมพันธ์ของเขา
กับทีม 9 ที่เคยเหนียวแน่นค่อยๆ จืดจาง ออว่าความเฉยชาแบบเฉพาะตัว
ของคนที่กำลังจะจากไปแผ่กระจายออกมารอบตัวแอสตลอดเวลา

บาร์เบียร์ที่ผมมักจะไปกับเดเร็คบ่อยๆ อยู่ไม่ไกลนัก มันปรับปรุง
มาจากโกดังทั่วไป และมีเกมตู้มากมายหลายประเภท เดเร็คสั่งเบียร์
พร้อมกับแกล้มง่ายๆ ก่อนไอโซลก

“อา...แบบนี้ตายแน่”

เดเร็คพิมพ์พาลางลูกจุมูกที่แดงก่ำเพราะสั่งน้ำมูกมาทั้งวัน

“อะไรกันเนี่ย โดนทิ้งไม่พอ ยังจะเป็นหวัดอีก”

“เขาเรียกเวอร์กรรม”

“อะไรนะ”

“กรรมตามสนอง”

“ไปตายซะ”

เดเร็คขุ่นเคือง เขาหยิบกระดาดะทิสซุที่ใช้สั่งน้ำมูกขึ้นมาปาดใส่ผม
ซากทิสซูลอยมากะทบแถม แล้วก็ร่วงผล็อยลงบนโต๊ะ ผมคืบทิสซุเปียๆ
ด้วยนิ้วชี้และนิ้วโป้งอย่างระมัดระวังแล้วโยนกลับไปทีหมอนั่น

“สกปรกน่า”

“นายก็ติดหวัดไปซะ”

“ไม่ได้”

“ทำไม”

“เดี๋ยวมันไปติดคนคนนั้น”

เขาทำหน้าบูด “อา งั้นลิ้นะ” เดเร็คเหยยหยันพร้อมกับยกเบียร์ดื่ม

ไปเกือบครึ่งขวด

“ไม่นึกเลยว่าชีวิตนี้จะถูกทัณฑ์มนจากนายด้วย”

“ฉันจะทัณฑ์มันบ้างไม่ได้หรือไง”

“เออ ฉันจินตนาการภาพนายทำแบบนั้นไม่ออกเลย”

เดเร็คทำตัวสั่นอย่างเกินจริง ผมมองท่าที่แบบเด็กๆ ของเขาพลางยิ้ม
เดเร็คใช้กระดาดะทิกชูเช็ดจมูกแล้วเหลือบตาขึ้นมองผม

“...อะไรกัน ชอบเธอขนาดนั้นเลยหรือ”

ผมลูบขวดเบียร์ที่มีหยดน้ำเย็นๆ เกาะพลางมองหน้าเดเร็ค เมื่อ
พยักหน้าโดยไม่พูดอะไร เขาก็เ้ม้ปากแน่น จากนั้นก็อ้าปากเล็กน้อย
เดเร็คก็ม้วนหน้าลงแล้วลูบไฟแช็กชิปใบในมือ

“หูดหงิดจริง ๆ”

“อะไรนะ”

“เมื่อก่อนเวลานายมีแฟนจะไม่ค่อยแสดงออก แต่จู่ ๆ เห็นคนที่
ไม่หือไม่อือยิ่งกริ้มขึ้นมา ฉันเลยหูดหงิดนะสิ”

“...ไม่ขนาดนั้นสักหน่อย”

“อย่ามาปฏิเสธนะ”

แต่เพราะผมคบกับแม็คควีนก็ไม่ได้ทำให้ความสัมพันธ์ของผมกับ
เดเร็คห่างเหินกัน เหมือนกับที่ผมไม่รู้สึกละเลยเมื่อเห็นแฟนสาวของเขา
เปลี่ยนคนไปเรื่อย ๆ

ปัญหาเรื่องมิตรภาพและความรักเป็นเรื่องที่แตกต่างกันมาก การ
บอกว่าน้อยอกน้อยใจกับเรื่องเช่นนี้เป็นสิ่งที่น่าอาย อย่างน้อยก็สำหรับผม
การเปิดเผยความบกพร่องแนวนี้ของตัวเองในกลุ่มเพื่อนอย่างไม่ระมัดระวัง
ยังทำให้รู้สึกกระอักกระอ่วนอีกด้วย

แต่ดูเหมือนเขาจะน้อยใจ เมื่อผมหัวเราะกับท่าทางบ่นพึมพำที่น่ารัก
ของเขา เดเร็คก็ยู่หน้าทันที

“หัวเราะทำไม”

“เพราะขำนะสิ”

เขาโน้มตัวข้ามโต๊ะมา

“เธอสวยขนาดนั้นเลยหรือ”

“ก็จ่ะ”

“จ่ะ”

“เท่ามากกว่านะ”

เดเร็คที่โหมตัวมาหาจิบเบียร์เสียงดังสองสามอีก หลังจากเสียบไป
ครู่หนึ่งเขาก็พูดต่อ

“มีรูปไหม”

เมื่อผมส่ายหน้า เดเร็คเดะลินเล็กน้อย เขาก็จิ้มมันฝรั่งทอดลง
ในซอสมะเขือเทศทั้งแท่ง

“ผู้หญิงคนนั้นทำงานอะไรนะ”

“...พนักงานบริษัท”

“เก่งไหม”

“น่าจะอย่างนั้นแหละ”

“นายบอกว่าแก่ว่านี่ แก่กว่าก็ปีละ”

“ห้าปี แต่ถ้าได้เห็นตัวจริง อืม...ก็ดูแก่กว่านั้น”

เดเร็คหัวเราะคิกคักกับคำพูดของผม

“ไม่ใช่รูปร่างหน้าตา แต่หมายถึงออร่า...”

“มันก็เหมือนกันแหละน่า”

ผมหัวเราะแทนที่จะพยายามปฏิเสธคำพูดซึ่งเต็มไปด้วยความขบขัน
ของเดเร็ค เพราะหญิงสาวในจินตนาการของเขาไม่มีทางเหมือนกับแม็คควีน
ตัวจริง และในตอนนี้ก็ไม่มีความเป็นไปได้เลยที่ผมจะแนะนำแม็คควีน
ให้เดเร็ครู้จัก

“รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไรบ้างล่ะ”

เดเร็คกำถั่วลิสงที่แกะเปลือกแล้วไว้ในมือแล้วถาม ผมมองถั่วลิสง
ในมือหนาของเขาแล้วนึกขึ้นมาได้ว่าแม็คควีนแพ้ถั่ว

“ตัวสูง”

“แค่นั้นเองหรือ”

“หน้า...ค่อนข้างดู”

“หน้าอกละ ใหญ่ไหม”

เดเร็คยัดถั่วลิสงใส่ปากแล้วเคี้ยวตักร่วมพลางเอ่ยถามด้วยสีหน้าพิลึก ผมหัวเราะเพราะนึกภาพแม็คควีนที่มีเสน่ห์ดึงดูดแบบพวกผู้หญิงไม่ออก แต่กลับรู้สึกถึงเสน่ห์แบบผู้ชายจากเขาอย่างรุนแรง

“ส่วนแรงดึงดูดทางเพศ อืม...เยอะจนล้นไปหน่อย”

“โอ้”

ดวงตาตลกๆ ของเดเร็คเบิกกว้าง “หมายถึงเช็กซิ่งนั่นหรือ” เดเร็คเข้าใจความหมายผิดไปแล้วกวาดตามองผมจากบนลงล่าง

“ไม่ใช่ว่าอีกฝ่ายแค่เล่นๆ กับนายแล้วจะทิ้งหรือกหรือ พอฟังนายพูดแบบนี้แล้ว เธอดูดีเกินไปจนน่าสงสัยนะ”

“ไม่ใช่คนแบบนี้”

“แฟนคนก่อนของนายก็เป็นแบบนี้”

“ก็...ใช่”

ผมพยักหน้ายอมรับอย่างง่าย ๆ พอเดเร็คสังเกตเห็นก็แกะเปลือกถั่วลิสงต่อไปโดยไม่พูดอะไร

“แต่ผู้หญิงคนนั้นชิตเส้นไว้ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว”

“แล้วแฟนคนปัจจุบันคิดถึงอนาคตที่มีร่วมกับนายหรือเปล่า เธอชอบนายจนหัวปักหัวปำเลยไหม”

“นั่นสิ”

“นั่นสิ? นั่นคืออะไรของนาย”

“เราเพิ่งคบกันได้ไม่นาน ไม่มีเวลาให้คิด...ลึกลงไปจนถึงขั้นนั้นด้วย”

คนที่ เป็นฝ่ายทุ่มเทให้ด้วยเหตุผลแค่เพราะชอบคือผมต่างหาก ทุกอย่างดูไม่แน่นอนเกินกว่าจะวาดฝันถึงอนาคตหรือให้คำนิยามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ผมคิดว่าความสัมพันธ์ของเราเป็นเหมือนก้อนเมฆเลื่อนลอยยังไม่อิงความเป็นจริงมากพอ ปัญหาหนี้สินของผมและธุรกิจสื่อลามกของแม็คควีน ทั้งหมดนี้เป็นปัญหาเดียว สองปัญหา หรือปัญหาจำนวนมากกว่านั้น เรายังไม่ค่อยรู้จักตัวตนจริงๆ ของอีกฝ่ายและยอมรับกันได้จน

ถึงชั้นกล้าเผชิญหน้าปัญหาดังกล่าว

“แค่...ฉันทำตัวดี ๆ ก็น่าจะได้ไม่ใช่หรือ”

ผมบีบเปลือกถั่วลิสงในมือพร้อมกับหลุบตาลง เดเรคสั่งน้ำมูกแรง
แล้วยิ้มเยาะ

“ไม่เก็บอาการของพวกมือใหม่หัดรักเลยนะ”

“ไม่ใช่มือใหม่สักหน่อย”

“เอาเป็นว่านายไม่มีชั้นเชิงเสียเลย”

ผมพยักหน้ากับคำพูดของเดเรค

“ไม่ใช่แค่การทำตัวดีแล้วอย่างอื่นจะติดตามไปด้วยหรอกนะ เพราะฉัน
อย่าถลาลึกเกินไปล่ะ ความสัมพันธ์ที่ปั่นทอนมันเหน็ดเหนื่อยพอตัวเลย
แถมลืมได้ซะด้วย”

เดเรคเตอะลิ้นเบา ๆ แล้วหยิบนูหรือออกมาจากกระเป๋าเสื้อ

ถ้าไม่นับการเดดลีน ๆ เป็นครั้งคราว ในปีนี้เขาเลิกกับผู้หญิงที่คบ
นานกว่าสองเดือนไปถึงสามครั้งแล้ว กระนั้นเดเรคก็สลดความเจ็บปวดจาก
การเลิกราทิ้งไปได้ด้วยเหล้าไม่กี่แก้วและความเจ็บปวดหัวใจสองสามวัน
เขาทำแบบนั้นมาตลอด แม้ว่าการเลิกร่าที่เจ็บแสบจะทิ้งความเศร้าเอาไว้
แต่ใบหน้าของเดเรคที่ค่อย ๆ มีรอยยิ้มและท่าทางผ่อนคลายขึ้น บ่งบอกว่า
เขากำลังดีขึ้น มีหลายคนที่ลบล้างความเจ็บปวดกับอาการเจ็บปวดหัวใจ
ชั่วคราวอย่างง่ายดายได้ด้วยเหล้าเหมือนกับเดเรค

ผมหักครึ่งถั่วลิสงมันวาวในมือแทนการตอบโต้คำพูดของเดเรค
ที่บอกว่า นายเองก็จะมีความรักแบบนั้น และนึกอยากจะเปลี่ยนเรื่อง

“ช่วงนี้นั่นไปทำงานที่สำนักงานของเงิน”

เดเรคกำลังจุดไฟแช็กชิบไป เขาหันมามองผมด้วยแววตาแปลกใจ

“อะไรนะ”

“เขาบอกว่าจะช่วยลดดอกเบี้ยให้ในระหว่างที่มาทำงาน”

เดเรคยู่หน้าพลาซายอนไฟแช็กชิบไปในมือลงบนโต๊ะ

“ลดดอกเบี้ย?”

“อืม”

“มันควรจะลดเงินต้น ไม่ใช่ดอกเบี้ยย ไอ้หมอนั้นมีความแค้นอะไรกับนายหรือไง”

ผมลูบขวดเบียร์ที่แทบจะไม่ได้ดื่มแทนการตอบคำถาม แล้วเดเร็คก็พูดต่อหลังจากพรัลหายไถยาว

“เห็นหน้าไอ้หมอนั้นแล้วทำงานเงิบๆ ได้ด้วยหรือ ไม่อยากต่อยมันหรือไง”

“ไม่ค่อยได้เจอหน้ากันหรอก”

“แล้วทำงานอะไร”

“ก็แค่จัดการเอกสารง่าย ๆ”

“ไม่ใช่ว่าถูกลากไปไหนมาไหนแล้วต้องใช้กำลังหรือใช้ไหม”

ผมหัวเราะจนไหลล้น ความคิดของเดเร็คไม่ต่างจากสิ่งที่ผมเคยคิดตอนได้รับข้อเสนอจากเงินเลย

“สรุปว่ามันเป็นงานอะไรกันแน่”

“ฟอกเงิน อะไรทำนองนั้น”

“แจ้งตำรวจไม่ได้หรือ”

“ถ้าอย่างนั้นชาติฉันคงไม่ได้เจอนายอีก”

เดเร็คเคียวกันกรองหูหรีด้วยสีหน้าไม่พอใจ

เขาอาศัยอยู่ใกล้ไชน่าทาวน์ในฟลัชซิง และตอนนี้ก็ยังคงอาศัยอยู่ที่เดิม คนจำพวกที่เขาเกลียดที่สุดคือมาเฟียไชน่าทาวน์และอันธพาลชาวเวียดนาม

แม้คนพวกนี้จะได้ส่งผลกระทบต่อกันชาวที่อาศัยอยู่ในฟลัชซิงมากนัก แต่ก็มีความสัมพันธ์มากพอจะตกเป็นเป้าความเกลียดชัง

“แล้วไปทำงานวันไหน”

“วันอาทิตย์กับวันจันทร์”

เดเร็คจุดบุหรี่ที่คาบไว้แล้วอัดควันเข้าไปเต็มปอด เขานึกหน้าพ่นควันพร้อมกับถอนหายใจ

“ฉันไม่ได้เล่าให้ฟังเพราะอยากให้นายถอนหายใจนะ”

“งั้นหรือ แล้วจะให้บอกว่ามันเป็นชาติหรืออย่างไร”

“ก็เป็นข่าวดีในแบบของมัน”

ผมเคียวกับแกล์มรสเค็มและยกขวดเบียร์ขึ้นดื่มดับกระหายเพราะรสเค็มทำให้รู้สึกหิวน้ำ จากนั้นจึงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ไม่มีการติดต่อมาจากแม็คควีนเลย เขาคงจะยุ่งอยู่กับการถ่ายทำ ผมกะจะส่งข้อความหา แต่รู้สึกได้ถึงสายตาของเดเร็คจึงเก็บมือถือกลับเข้าไปในกระเป๋าเสื้อตามเดิม

“ครั้งหนึ่งฉันเคยคิดว่า เฉิน หลิว เป็นคนที่ใช้ได้ทีเดียว”

ผมหันไปมองเขาเพราะคำพูดที่โพล่งขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

“แต่แค่ตอนแรกเท่านั้นแหละ”

เดเร็คยกเหตุผลมาเสริมราวกับกำลังแก้ตัว

“เขาไม่มีท่าทีหยาบคาย ไม่ดูเฉิ่มเซยเหมือนพวกมาเฟียจีน ไม่มีกลิ่นด้วย”

ผมจ้องเขาเพราะรู้สึกว่าคำพูดของหมอนี่ตลกซะมิด เดเร็คยกกำปั้นขึ้นปิดปากกระแอมแล้วพูดต่อ

“ฉันนึกว่าเขาเป็นพี่ชายแท้ๆของนายด้วยซ้ำ เพราะเหมือนนายมาก”

“...ฉันไม่ได้หันหน้าตาชวนหาเรื่องขนาดนั้นสักหน่อย”

“ถ้ามองไปเรื่อย ๆ ก็ไม่เหมือนกันเลยสักนิด แต่ตอนแรกที่เห็นดูคล้ายกันนะ เห็นนายแวแรกนายก็ไม่ได้ดูน่าเข้าหาเท่าไหร่นัก”

“งั้นหรือ”

“ตอนที่ย้ายโรงเรียนมา คนอื่นๆ ไม่กล้าแตะต้องนายตามอำเภอใจเลยนี่ เพราะไอ้เงินนั้นคอยปกป้องอยู่เสียๆ”

ผมลูบแก้มแห้งกร้านด้วยฝ่ามือ จากนั้นก็วางศอกบนโต๊ะแล้วทำคางก่อนเอนตัวไปด้านหน้าเพื่อดื่มเบียร์เล็กน้อยแล้วตอบกลับ

“เคยมีเรื่องอย่างนั้นด้วยหรือ”

“เงินมารับนายที่โรงเรียนบ่อยๆ เขารับนายแค่คนเดียวแล้วก็พาไปเที่ยวเล่นด้วย หลังจากนายมีใบขับขี่ก็ขับแท็กซี่ของหมอนั่น แถมเขายังให้เก็บกุญแจสำรองไว้ด้วยนี่”

ผมพยักหน้าพร้อมกับถอนหายใจเบาๆ เมื่อลองนึกดู ความทรงจำ

ในวัยเด็กของผมมักจะมีเงินอยู่ด้วยเสมอ

โรงเรียนแห่งนั้นอยู่ใกล้ไชน่าทาวน์ในฟลัชซิงและนอร์เทิร์นบูลอวาร์ด เป็นโรงเรียนที่มีตั้งแต่ทายาทรุ่นที่สามของผู้พวยพ รวมถึงนักเรียนต่างชาติที่ยังไม่ค่อยเก่งนัก อัตราส่วนของผู้อพยพมีมากถึงเกือบหนึ่งในสาม โดยเฉพาะผู้อพยพชาวจีนที่มีสัดส่วนสูงลิบลัว จึงทำให้เกิดสายสัมพันธ์ที่มองไม่เห็นระหว่างพวกเขาเหล่านั้น

ผมได้ไปโรงเรียนกับเงินแค่หนึ่งเทอมเพราะอายุที่ต่างกัน แต่ชื่อของเขากลับติดตัวผมเหมือนมีป้ายแปะไว้ตลอดเวลาที่เป็นนักเรียน

ข่าวลือว่าเขาซึ่งได้ชื่อว่าเป็นนักเรียนดีเด่นในโรงเรียนไปทำงานให้จำวเหว่ยเทียนแทนที่จะเข้ามหาวิทยาลัยแพร่สะพัดไปทั่วโรงเรียน ผมจึงถูกจับจ้องด้วยสายตาเคลือบแคลงใจไปด้วย ผมไม่รู้เรื่องชีวิตวัยเรียนของเงินมากนักเพราะไม่ค่อยมีเหตุให้เจอกันในโรงเรียน รู้แต่ว่าเขาเป็นคนประเภทที่มีออราโดดเด่นไม่ว่าจะไปไหนก็ตาม

“เดเร็ค”

“หืม”

“มีเหตุผล...ที่จะทำให้เราแค้นใครสักคนมาก ๆ ไหม”

“ไม่ใช่เกลียดชัง แต่แค้นนั่นหรือ มันน่าจะเป็นคำที่ใช้กับศัตรูคู่อาฆาตที่ฆ่าพ่อแม่เราหรือเปล่า”

“ใช่ไหมล่ะ”

“อะไร”

“ใจจริงของฉันทันทีไม่รู้สิว่าแค้นเงินเลย”

ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะความค้างคาในอดีตหรือเปล่า แต่มูลเหตุที่ทำให้ผมเกลียดชังเงินติดค้างอยู่ในใจมาโดยตลอด มูลเหตุที่ไม่ชัดเจนเหล่านั้นทำให้นักสงสัยว่าความโกรธของตัวเองเป็นสิ่งที่เหมาะสมแล้วหรือไม่ ความสงสัยนั้นทำให้ผมพยายามหาเหตุผลที่ทำให้เงินเกลียดผมขึ้นมา และทำให้ผมเคลือบแคลงตัวเองขึ้นมาทีละน้อย สิ่งที่ได้จากการครุ่นคิดเข้าไปซ้ำๆ มีเพียงความผิดหวังในตัวเองเท่านั้น จนท้ายที่สุดผมก็หยุดคิด แล้วเดเร็คก็พูดพลางขยับหูที่แทบจะไม่ได้สับลงในที่เขี่ยบุหรี่

“ตอนนั้นนะ ตอนนายขายร้านซักรีดของคุณตา”

“อืม”

“จำสิ่งที่เงินพูดตอนมาหานายที่ร้านไม่ได้เหรอ”

ความไม่พอใจฉายชัดบนหน้าผากที่เป็นร่องลึกของเขา

“อืม จำได้”

ตอนนี้ผมก็ยังนึกถึงคำพูดและสีหน้าของเงินในวันนั้นขึ้นมาเป็นบางครั้ง

ไม่ว่านายจะขายร่างกาย อวัยวะ หรือขายทุกอย่างที่มี ก็ต้องหาเงินมาคืนให้ได้

เขามาหาและพูดแบบนั้นกับผมในคืนที่ผมขายเครื่องใช้ไฟฟ้าร้านของคุณตาไปในราคาถูกแสนถูก ผมพยายามลบร่องรอยของคุณตาออกไปจากร้านซักรีดเพราะมันกำลังจะเปลี่ยนเจ้าของในเร็ววัน ตอนนั้นผมรู้สึกว่าการทำที่ของเขาที่ยุ่งวุ่นวายกับความไม่แน่นอนในอนาคตข้างหน้าของผม ผู้ไม่เหลืออะไรเลยสักอย่างเป็นการประกาศตัดความสัมพันธ์แบบผืนผ้าทางของเขาที่เหมือนคนผินใจสะบัดความผูกพันทำให้ผมคิดว่าความเปลี่ยนแปลงในความสัมพันธ์ของเราเป็นไปอย่างไม่เป็นธรรมชาติ ไม่ว่าจะครุ่นคิดมากมายแค่ไหน ผมก็หาเหตุผลที่เงินใจจัดใจดำกับผมในตอนนั้นไม่เจอเลย

ผมเคยลองทำนิสัยโหดเหี้ยมเพราะปัญหาเรื่องเงินที่น่าอึดอัดใจและเคยใช้ชีวิตแบบกึ่งๆ หมกดาลัยตายอยาก แต่ทั้งหมดเป็นการย่ำอยู่กับที่เมื่อเวลาผ่านไป ผมเหนื่อยกับการลั่นหวังต่อความจริงว่าตนไร้ความสามารถจนมีหนี้สินตามติดเป็นเงา ครั้งหนึ่งผมเคยคิดว่าสิ่งที่เงินต้องการจากผมอาจเป็นการที่ผมล้มลงไปนอนเองก็ได้

แต่ความคิดและการคาดเดาทั้งหมดนั้นมันเหนื่อยและไร้สาระเกินไป จนสุดท้ายผมก็ไม่อยากคิดอะไร ความโกรธและความผิดหวังที่เคยรู้สึกต่อเงินขึ้นสนิมไปหมดแล้ว ดังนั้นการที่ผมต้องชดใช้หนี้กับจำนวนหนี้สินที่เพิ่มขึ้นโดยอัตโนมัติจึงกลายเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในโลกของผมและเขา

“ดังนั้นก็เลย...สับสนนิดหน่อย”

“อะไรหรือ”

“ช่วงนี้เขาค่อนข้างทำดีกับฉันนะ”

“ว่าไงนะ”

“เมื่อไม่นานมานี้เราไปดูละครเวทีด้วยกัน...อย่าทำหน้าแบบนี้สิ”

“ถ้าหายแค้นเพราะเรื่องนั้น แสดงว่านายอ่อนหัดจริง ๆ แล้วละ”

เดเร็คตอบกลับพร้อมรอยยิ้มขมขื่นบนใบหน้าตกตะลึง

“แค่นั้นไม่พอนะไปหน่อยเหอะสำหรับการเปิดใจให้”

แต่ผมเพียงแค่สับสนเล็กน้อย เพราะถ้าเงินเข้ามาใกล้อีกครั้ง ผมคงต้องทบทวนถึงความเกลียดชังที่มีต่อเขาและปิดประตูใจอย่างแน่นหนาเพื่อไม่ให้สั่นคลอน

เดเร็คบอกว่าจะไปเล่นเกมตู้ เดี่ยวกลับมา แล้วลุกจากที่นั่งไป

หลังจากเขาลุกไปผมก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเช็ก มีข้อความจากแม็คควินถามว่า เลิกงานแล้วหรือยัง ผมตอบกลับไปว่ามาดัมกับเพื่อนร่วมงาน

[ถ้าอยู่ใกล้ก็มาคังสิครับ]

ผมตอบกลับทันทีโดยไม่ลังเลเพราะแบตเตอรี่ใกล้จะหมดแล้ว เป็นข้อความบอกว่าน่าจะไปถึงอย่างรวดเร็วที่สุดตอนห้าทุ่ม แล้วข้อความตอบกลับจากแม็คควินก็มาถึงอย่างรวดเร็ว

[ผมจะรอ อย่าดีกมากแล้วกันนะครับ]

ผมมองหาแผ่นหลังของเดเร็คท่ามกลางตู้เกมที่เรียงติดผนังเป็นแถว หน้ากระดาน หมอนั่นกำลังเล่นเกมเทคเคน ร่างสูงใหญ่ที่นั่งยองบนเก้าอี้พลาสติกเล็กๆ ดูลำบากลำบาก

“โอ๊ะ! เอ็ด!”

ไหล่ของผมสั่นสะท้านเพราะเสียงอันคุ้นเคย

“ไม่ได้มา...คนเดียวนี่นา”

เมื่อหันไปมองก็เห็นเจนนียืนอยู่ด้านหลัง

“มากับใครหรือ”

เจนนีสวมเสื้อกั๊กชนสัตว์แบบที่มักจะเห็นในนิตยสารทับบนเสื้อโค้ต

ผมตัดสินใจที่คลายออกจนยาวถึงไหล่ หญิงสาวส่งยิ้มมาให้พร้อมกับเสยผม
หน้าม้าขึ้น เธอแต่งหน้ามาสวยงาม เมื่อผมจ้องเขม็ง พูตอะไรไม่ออกเพราะ
การปรากฏตัวที่กะทันหันของเธอ เธอก็รีบหลังผมพลางหัวเราะ

“มองอะไรฉันเล่า ไม่ต้องกังวลว่าจะโดนแฉหรอกน่า”

ผมยิ้มอย่างเคอะเขินเพราะเหมือนจะถูกรู้ทันความคิด หญิงสาว
ถามซ้ำ

“มาคนเดียวหรือ”

“มากับเพื่อน”

“งั้นหรือ”

“...คุณมาทำอะไร”

“ฉันก็มากับเพื่อนเหมือนกัน”

เจนนีชี้ไปยังผู้หญิงที่ยืนอยู่ด้านหลัง หญิงสาวรูปร่างผอมที่แต่งตัว
หรูหราพอๆ กับเจนนีและมีท่าทางเย่อหยิ่งกำลังยืนกอดอกอยู่ เจนนียับ
เข้ามาใกล้ แบนริมฝีปากชิดใบหูผมแล้วกระซิบ

“คุณก็ห้ามทำเป็นว่ารู้จักฉันอย่างดีนะ ฉันไม่ได้บอกายนั่นอย่าง
ละเอียดเกี่ยวกับงานที่ทำ”

เจนนีผละออกไป เธอยกไหล่พลางก้าวถอยหลังไปเล็กน้อย

“เพื่อนตอนมัธยมปลายนะ ทักทายสิ ส่วนคนนี้เป็นเพื่อนสมัย
ประถม”

เมื่อผมยื่นมือออกไป หญิงสาวที่กอดอกก็เหลือบมองมือผมแล้ว
ผงกศีรษะ ผมรู้สึกอายนี่ยืนมือไปก่อกิ่งหันไปมองเจนนีด้วยความลำบากใจ
หญิงสาวมองเพื่อนราวกับจะตำหนิ แต่ผู้หญิงที่กอดอกแน่นก็ไม่สนใจ

“ฉันกำลังจะออกไปเพราะโต๊ะเต็มหมดแล้ว แต่เห็นคุณพอดีเลย
แวะเข้ามาทักทายสักหน่อย”

“อืม”

“ไม่ต้องสนใจยายนี้หรอก หยิบคายแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

หญิงสาวคนนั้นใช้ศอกตองเจนนีแล้วขมวดคิ้ว เธอไม่ใช่คนสวย
แต่รูปร่างสูงใหญ่กับใบหน้าที่ถูกแสงแดดรังสรรค์ด้วยดวงตาโดยอัตโนมัติ เธอ

เสยผมหน้าม้ายาวๆ พลังหรีตามองภายในร้าน คิ้วของเธอมุ่นเข้าหากัน เพราะร้านแน่นจนคนไม่มีโต๊ะว่าง

“เจนี่ บอกแล้วไงว่าฉันปวดขาจะตายอยู่แล้ว”

หญิงสาวที่สวมรองเท้าส้นสูงกว่าหนึ่งคืบถอนหายใจพลงเคาะปลายเท้าลงบนพื้น ข้อเท้าบอบบางของเธอกำลังสั่นสะท้านเนื่องจากยืนประคองร่างกายด้วยขาเดียว ผมมองหาเดเร็คเผื่อจะได้แนะนำว่าเธอเป็นเพื่อนร่วมรุ่น แต่แล้วหน้าอกแข็งๆ ก็สัมผัสเข้ากับแผ่นหลัง

“ใครนะ”

เดเร็ครัดรอบคอเหมือนโอบกอดจากด้านหลัง เขามองเจนี่และเพื่อนของเธอด้วยดวงตาเป็นประกาย

“หือ? ฉันถามว่าใคร”

เพิ่งจะผ่านไปไม่ถึงสองสัปดาห์หลังจากการเลิกเรา แต่สีหน้าของเดเร็คที่เอ่ยถามเชิงเร้ากำลังกลายเป็นสีแดงระเรื่อ

ใบหน้าของเดเร็คแดงก่ำ ไม่รู้เป็นเพราะแสงไฟหรือฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ เขาพูดเสียงแหบต่ำเพราะใช้หวัด กำลังสาธยายเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างรักษาความปลอดภัยในการแข่งขันระหว่างเรดซอกซ์¹ กับแยงกี้ส์² ที่แยงกี้ส์เตะเตียม³ เมื่อปีที่แล้ว

การรักษาความปลอดภัยและดูแลสถานที่ในแยงกี้ส์เตียมนับเป็นงานสำคัญของบริษัทโดยมีทีม 2 เป็นผู้รับผิดชอบ ในวันที่มีการแข่งขันใหญ่ ทีม 9 จะเข้าไปช่วยรักษาความปลอดภัยในตำแหน่งבודดี้การ์ดเสริมด้วย แต่นั่นก็เป็นแค่การเพิ่มจำนวนคนเท่านั้น ทว่าเดเร็คเลาต่างออกไป

¹ บอสตันเรดซอกซ์ (Boston Red Sox) สโมสรเบสบอลในเมเจอร์ลีกเบสบอล (MLB) ของสหรัฐอเมริกา

² นิวยอร์กแยงกี้ส์ (New York Yankees) สโมสรเบสบอลในเมเจอร์ลีกเบสบอล (MLB) ของสหรัฐอเมริกา

³ Yankee Stadium ตั้งอยู่ในเขตบรองซ์ ตอนใต้ของนิวยอร์ก เป็นสนามเหย้าของทีมเบสบอล นิวยอร์กแยงกี้ส์ในเมเจอร์ลีกเบสบอล (MLB) ของสหรัฐอเมริกา

ด้วยคำพูดประหนึ่งว่าเขาเป็นผู้รับผิดชอบคนสำคัญ

“คุณเห็นจริง ๆ หรือคะ”

หญิงสาวจิบบาร์โธโลมัสหวานพลางจับจ้องเดเร็ค

“เพราะเป็นสถานที่ที่ห้ามปาปารัชชีเข้า เขาจึงผลิตเพลินได้อย่างสบายใจ ตรงนั้นเป็นพื้นที่เขตหวงห้าม นอกจากนักกีฬาและผู้เกี่ยวข้องแล้วก็ห้ามใครเข้าออกอีกนะคะ”

เดเร็คเล่าเรื่องเกี่ยวกับพิตเซอร์ของทีมแยงกี้ส์ซึ่งมีพ่อเป็นพิตเซอร์ผู้อุทิศตนจนได้เข้าไปอยู่ในหอเกียรติยศ กับนักร้องเพลงป๊อปหญิงที่แต่งงานแล้วซึ่งมักจะขึ้นหน้าหนึ่งของนิตยสารบันเทิงทุกสัปดาห์ ขาวลือเรื่องความสัมพันธ์ลับของทั้งคู่เป็นเรื่องร่าเริงเมื่อสิบคั่นในอินเทอร์เน็ตจะเจอเป็นร้อย ๆ หน้า กระนั้นก็เป็นครั้งแรกที่หญิงสาวแสดงความสนใจในเรื่องเล่าของเดเร็ค

เรื่องที่เดเร็คเล่าส่วนใหญ่เป็นเรื่องโอ้อวดเกินจริงเพื่อซื้อใจผู้หญิงเมื่อเห็นหมอนั้นทำตาเป็นประกาย ผมก็รู้สึกว่าการดื่มย้อมใจอันหนักหน่วงต่อกระเพาะของเดเร็คตลอดสองสัปดาห์ที่ผ่านมาช่างไร้ค่าลึนดี ความพยายามปลอบใจเดเร็คอยู่ข้าง ๆ ก็เช่นกัน

ผมหันไปทางเจนนี เธอนั่งเท้ากางอย่างเหม่อลอยและกำลังเคี้ยวกับเกล็ม คงจะรู้สึกเบื่อ เมื่อสะกิดไหล่เบา ๆ เธอก็เบนสายตามามองผม

“เบื่อหรือ”

“เปล่า กำลังดูเกมอยู่ ฉันเล่นเกมนั้นเก่งมากเลยนะ”

สิ่งที่เจนนีซึ่ก็คือตุ้มเกมขนาดเล็ก มันเป็นเกมจากญี่ปุ่นที่ได้รับความนิยมเมื่อนานมาแล้ว

“เล่นเกมกันสักยกเถอะ ถึงฉันจะชนะก็ตามที”

“ผมก็เล่นเก่งเหมือนกันนะ”

“อืม...พนันกันไหมล่ะ”

“ตกลง”

เจนนีกวาดตามองผมหัวจรดเท้าเหมือนข้องใจที่ผมรับคำทำด้วยความยินดี แล้วก็ลุกขึ้น

ผมเคยเล่นเกมตู้ประเภทนี้มาหมดแล้วที่บ้านของเงินตันที่มีเกม
ออกใหม่ เจนินถึถึงตามองริว⁴ที่เอาชนะการโจมตีของซุนลี⁵ไม่ได้

เจนินสูญเสียความเยือกเย็น เธอกดปุ่มทั้งสามและขยับคันโยกแบบ
มั่วๆ เมื่อแถบพลังสีแดงหมดไป หญิงสาวก็กรีดร้อง

“อะไรเนี่ย ทำไมคุณเก่งแบบนี้ละ”

“ก็บอกแล้วไงว่าผมเก่ง”

เจนินถอนหายใจ จากนั้นจึงหยอดเหรียญแล้วเลือกเล่นเกมสำหรับ
หนึ่งคน

“แต่พนันก็คือพนัน บอกสิ่งที่คุณต้องการมาสิ มันคืออะไร”

“อืม คราวหน้าเลี้ยงมือเย็นผมสิ”

“งั้นหรือ ฉันมีที่ที่อยากไปอยู่พอดี ขอฉันเป็นคนเลือกเมนูได้ไหม”

“อืม”

“เยี่ยม”

เจนินกำหนดทั้งสองเพื่อเรียกกำลังใจที่ลดฮวบ เธอจับคันโยกบังคับ
เกม ขนตาถอนยาวที่ทิ้งแนวเป้าบริเวณดวงตาเพราะติดชนตาปลอมขยับ
อย่างเชื่องช้าเหมือนพัด

“วันนี้ดูดีนะ”

“ใช่ไหมล่ะ สวยใช่ไหม อันที่จริงวันนี้ตั้งใจแต่งหน้าเป็นพิเศษนะ”

เจนินยิ้มผมที่เพ่งยิ้มดำเมื่อไม่นานมานี้กลับมาเป็นสีบลอนด์อีกครั้ง
ผมดัดลอนคลายตัวเป็นผมตรง เธอไม่สวมเครื่องประดับอะไรที่ชวนให้
นึกถึงชาวออค ทั้งยังแต่งตัวเหมือนนางแบบในนิตยสารแฟชั่น ต่างจากปกติ
ที่ชอบใส่เสื้อผ้าฟลิกฟลิ้น

“ว่ากันว่ามิเพื่อนที่แข่งกันด้วยเรื่องศักดิ์ศรีเป็นเพราะไม่อยากให้
ตัวเองดูน่าสมเพช ฉันกังวลทุกครั้งที่เจอเธอ แต่คนสวยก็ไม่สะเทือนง่ายๆ
เลยแฮะ”

⁴ ตัวละครหลัก ผู้ใช้ศิลปะการต่อสู้ผสมผสานระหว่างคาราเต้และยูโด จากเกม *สตรีตไฟเตอร์*
(*Street Fighter*) โดยบริษัทแคปคอม ประเทศญี่ปุ่น เป็นเกมที่มีความนิยมไปทั่วโลก

⁵ ตัวละครหญิงชาวจีนผู้ใช้ศิลปะการต่อสู้กังฟู จากเกม *สตรีตไฟเตอร์*

ผมหันกลับไปมองพวกผู้ชายรอบๆ ที่เหลือบมองผู้หญิงคนนั้นกับ
เดเร็คจิบกันซึ่งหน้าโดยไม่สนใจใคร รูปร่างหน้าตาของเธอโดดเด่น จึง
มีเสน่ห์ดึงดูดสายตาของพวกผู้ชาย

“คุณมีเสน่ห์กว่าอีก”

มือของเงินที่กำลังหมุนคันโยกบังคับเกมเป็นวงกลมหยุดชะงัก
เธอละสายตาจากจอมมองผมครู่หนึ่ง จากนั้นก็ยกไหล่และพูดว่า

“ฉันรู้น่า”

หญิงสาวหันกลับไปทีหน้าจอย่างรวดเร็ว และใจจดใจจ่ออยู่กับเกม
พร้อมหัวเราะประหนึ่งรู้สึกอายที่เผยความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจเพียงเล็กน้อย
ของตนเองให้คนอื่นเห็นเมื่อครู่นี้

“แม็คควีนโทร.มาหรือยัง”

“โทร. ...จ้ะหรือ”

เมื่อผมพูดตะกุกตะกักเพราะไม่ทันตั้งตัว เธอก็หันมาแล้วจ้องผม
โดยไม่สนใจว่าตัวละครในเกมจะถูกโจมตีอย่างต่อเนื่องจนหมดพลัง

“เขาไม่โทร.มาเลยหรือน่าจะติดต่อมาแล้วนะ”

เมื่อผมชะงักไปเพราะคำพูดของเธอที่มีความกำกวมระหว่างการ
ติดต่อมาส่วนตัวกับการติดต่ออย่างเป็นทางการ เงินก็ทำสีหน้าแปลกๆ

“วันนี้โอนเงินเข้าบัญชีของคุณแล้วนะ ยังไม่ได้...เช็คดูเหวอ”

ผมจ้องมองแม็คควีนที่เปิดประตูให้โดยไม่พูดอะไรอยู่พักใหญ่ เมื่อเห็น
หน้าเขา ผมก็พูดอะไรไม่ออก ในที่สุดเขาก็ผลจากประตูที่พึ่งอยู่แล้วคว้า
ไหล่ผมให้เข้าไปข้างใน

“ทำไมไม่เข้ามალะครับ”

มือของเขาที่โอบอยู่บนไหล่ลูบไล้ใบหน้าของผม ผมก้าวเข้าไปภายใน
ห้องอันอบอุ่นแล้วยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ไม่รู้ว่าต้องเริ่มพูดอย่างไร มันเป็นเรื่อง
ที่ควรทะเลาะหรือสู้กันด้วยศักดิ์ศรีหรือเปล่า

เขามองผมเงิบๆ จากนั้นก็เอื้อมมือมาคลายผ้าพันคอที่พันอยู่
รอบคอและปลดกระดุมเสื้อโค้ตให้ สองมือที่ร้อนผ่าวทาบทับลงบนแก้ม

ทั้งสองข้างและสัมผัสใบหน้าแห่งร้าน มีอบอุ่นของเขาที่สัมผัสแก้มเย็นเฉียบ
ของผม

“เพราะข้างนอกหนาวหรือเพราะคุณเมาเนี่ย”

เขาหัวเราะเบาๆ พลังใช้มือลูบบริเวณใต้ดวงตา ถึงจะไม่ได้ส่อง
กระจกก็เดาได้ว่าใบหน้าผมคงกลายเป็นสีแดง

“...แม็คคีน”

น้ำเสียงขุ่นมัวที่เก็บกลั้นไว้พักใหญ่เอ่ยเรียกชื่อของเขา เขาจับจ้อง
ไปที่แก้มพลังใช้สองมือลูบ แล้วเลื่อนสายตาขึ้นมองสบตาผม

“เมื่อไหร่ผมเช็กเงินที่เข้าบัญชี”

เรี่ยวแรงจากมือของเขาผ่อนคลาย เขาขยับเข้ามาหาผมอีกก้าวหนึ่ง
พลังก้มหน้า

“อิม ผมไม่อยากทะเลาะกับคุณด้วยเรื่องนั้นเลย”

น้ำเสียงของเขาไร้น้ำหนัก เขาใช้มือหนึ่งคว้าหลังคอ อีกมือหนึ่ง
ดึงเนกไทเข้าหาจนริมฝีปากของเราสัมผัสกัน ริมฝีปากของเขาขยับเบาๆ อยู่
บนริมฝีปากแห่งปากของผมทุกครั้งที่เอ่ยกระซิบ

“เงินที่โอนเข้ามาคือห้าหมื่นดอลลาร์นะ”

ผมไม่เห็นสีหน้าของเขาเพราะอยู่ใกล้กันเกินไป แรงจากมือที่กำเนกไท
คลายลง เขาพรวดพราดใจเบาๆ

“ดูดีวิดีหรือยังครับ”

มันเป็นดีวิดีที่วางขายมานานกว่าหนึ่งสัปดาห์ แต่ผมไม่ได้ดู เพราะ
ไม่มั่นใจว่าจะดูใบหน้าของตัวเองตอนกำลังมีเช็ทซ์ได้ เมื่อสายหน้า เขา
ก็ผล่อออกไปแล้วท่าสัหน้าก็ดูไม่ออกว่าโล่งใจหรือเสียใจกันแน่

“ทุกคนที่ดูแล้วล้วนแต่คิดว่ามีอะไรบางอย่างระหว่างเราสองคนครับ”

หลังจากเจียบไปครู่หนึ่งเขาก็ผล่อออกจากผมแล้วเดินไปที่ห้องนั่งเล่น
ก่อนจะรินกาแฟจากหม้อต้มจนเต็มแก้วและพึงหลังกับอ่างล้างจาน

“ถ้าคุณดูดีวิดี”

เขาดื่มน้ำกาแฟอุ่นๆ ที่ปริ่มแก้วราวกับจะวันรรคแล้วพูดต่อ

“คุณจะไม่คิดว่าเราสองคนมีเช็ทซ์กันเพื่อถ่ายหนึ่งปีครับ คนที่ได้ดู

ไม่ว่าใครก็คิดว่ามีบางอย่างระหว่างเรา เห็นได้ชัดว่ามันเป็นเรื่องที่กลายเป็นภาระสำหรับเอ็ด เพราะผมคือคนที่ผูกบังเหียนไว้บนไหล่ของคุณทั้งที่รู้ทุกอย่าง แล้วผมเองก็ไม่สบายใจเพราะเรื่องนั้นเหมือนกัน”

เขาพูดเร็วแล้วหุบปากฉับ จากนั้นก็พูดต่ออีก

“จริงอยู่ที่ผมอินเงินเพิ่มเพราะอยากทำให้คุณสบายใจขึ้น แต่พวกเราจะต้องทะเลาะกันเพราะเรื่องนั้นหรือครับ”

ความคิดมากมายในหัวเอนเอียงและสั่นคลอนเพราะแวตาที่มองตรงมายังผมและน้ำเสียงอันสุขุม

จำนวนเงินที่ผมตกลงรับในตอนแรกคือหนึ่งหมื่นห้าพันดอลลาร์ แต่เงินที่เข้าบัญชีคือห้าหมื่นดอลลาร์ เจนนีบอกว่า ต่อให้เป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงโด่งดังแค่ไหนก็แทบไม่มีการจ่ายค่าตัวมากกว่าหนึ่งหมื่นดอลลาร์เลย

ถ้าต้องมีใครจ่ายค่าชดเชยให้กับการถ่ายหนังไป มันก็ควรจะเป็นหน้าที่ของผม ไม่ใช่เรื่องที่แมคควีนต้องมาแบกรับ ผมไม่อยากจะทะเลาะและเคลือบแคลงในเจตนาของเขาเพียงเพราะเขาจ่ายเงินมากกว่าที่ตกลงกันไว้

“ใช่ที่ผมอยากชวนคุณทะเลาะหรอคะ แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...”

ผมสุดลมหายใจเอือกใหญ่แล้วก้าวเข้าไปหาเขา

“เธออย่า...ปล่อยให้มีเรื่องที่อีกฝ่ายไม่สบายใจเลย”

“ไม่มีเหตุผลที่คุณต้องทำแบบนั้น ผมเข้าใจความรู้สึกนั้นนะ แต่...มันเป็นสิ่งที่ผมบอกเองว่าจะทำ ดังนั้นผมก็จะรับเท่าที่ผมควรได้รับเท่านั้น”

แมคควีนฟังโดยไม่พูดอะไร เขายกแก้วกาแฟบนโต๊ะขึ้นมาอีกครั้ง อาจเป็นเพราะรสนิยมของกาแฟจึงทำให้น้ำราวกับกลืนขี้เถ้าเข้าไป เขาดื่มเงียบๆ แล้วค่อยๆ วางแก้วกาแฟลง

“ทำไมถึงรู้สึกไม่สบายใจที่จะรับไว้หรือครับ”

“...”

“เพราะรู้สึกเหมือนเป็นการเสียสละของผม หรือเพราะศักดิ์ศรี

ละครับ”

“ทั้งสองอย่างนั้นแหละครับ”

เขาจึงมาที่ผมและเดินมาหยุดตรงหน้า

“ถ้าฉันช่วยรับไว้แล้วทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ได้ไหม ยอมทิ้งศักดิ์ศรีไปสักครั้งเพื่อผม”

เขาก็มลงมาเหนือใบหน้าของผม ผมพูดไม่ออกเพราะแวตาทันทีที่มองเข้ามาในดวงตาอย่างจริงจัง ไม่ใช่ไม่รู้เหตุผลที่เขารู้สึกไม่สบายใจและเข้าใจเหตุผลของการพยายามเติมเต็มข้อบกพร่องในความสัมพันธ์ของเราสองคนด้วยเงินว่ามันไม่ได้มีความหมายทางวัตถุ

แต่ผมไม่รู้ว่าเขาทำแบบนั้นเพื่อชดเชยอะไรให้กับผมหรือเปล่า ไม่สิ ผมไม่อยากรู้ลึกไปถึงความหมายที่เป็นรูปธรรมหรอก

ผมถอนหายใจยาวโดยไม่มีเสียงและกัดริมฝีปากแน่นเพื่อระบายความอึดอัดในอก เมื่อไม่ตอบ เขาก็วางมือบนไหล่ของผมลงก้มหน้าลงมา

“เราพอแค่นี้ดีไหมครับ”

เขาคงคิดเอาเองว่าการเสียบเท่ากับยอมรับ จึงค่อยๆ ลูบใบหน้าผมด้วยฝ่ามือ ผมประทับริมฝีปากลงด้านในฝ่ามือของแม่ควีนพร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองดวงตาของเขา แม่ควีนพูดอีกครั้ง

“ตอนนี้เราเลิกคิดกันเถอะครับ”

ผมพยักหน้าแทนคำตอบแล้วดึงเนกไทของเขาเข้ามาหา ไม่ต้องการยืนยันความคิดที่แตกต่างระหว่างเราในหัวข้อนี้อัดตันี้ ผมถอนหายใจเบาๆ และปลดกระดุมเสื้อพลางเดินไปหาเขา เขาดึงชายเสื้อที่สอดไว้ในกางเกงออก หลังจากปลดกระดุมด้านล่างทั้งหมดแล้ว ผมก็โอบรอบคอของเขาและกดจูบบนริมฝีปาก

“มาทำเรื่องที่...ขาดตอนไปเมื่อกี้ต่อกันเถอะครับ”

สายตาของเขาจับจ้องมาอย่างชัดเจนจนทำให้หลังใบหูร้อนผ่าว ผมก้มลงหลบสายตาและประทับริมฝีปากลงบนลาดไหล่ของเขาแล้วค่อยๆ เล็มไล่ไปอย่างเชื่องช้า ในตอนที่อ้าปากกัดลงบนผิวเบาๆ มืออุ่นของเขา

ก็ลูบลงบนเนื้อหนังใต้เสื้อจี๊ด

“ตามที่คุณต้องการ”

ริมฝีปากของแม็คควีนเอ่ยกระซิบปลุกเร้าอยู่ข้างหู

เมื่อร่างกายสั่นสะท้านจากการสอดใส่ที่ลึกขึ้น การเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายภายในร่างกายผมก็หยุดลง แม็คควีนกดปลายแกนกายของผมเอาไว้และขยับนิ้วโป้งรอบส่วนหัวเป็นวงกลม ผมกำฝ่ามือที่นอนแน่นแทนการดึงมือของเขาที่ขัดขวางไม่ให้เสร็จสมออก ในขณะที่ตัวเขาถึงฝั่งฝันไปแล้วครึ่งหนึ่ง ผมกลับไม่เสร็จสมเลยสักครั้งและยังตกอยู่ในกำมือของเขาอีกด้วย

“อยากเสร็จไหมครับ”

“...ฮึก...ฮือ”

ผมสั่นศีรษะพร้อมกับตะกุกตะกักอย่างไร้ความหมาย

“ผมทำให้ดีไหมครับ”

เมื่อผมกัดฟันและพยักหน้าแทนคำตอบ เขาก็ปล่อยนิ้วโป้งจากช่องทางนั้นเล็กน้อย ผมรู้สึกถึงน้ำรั่วที่ไหลออกมาพร้อมกับกำลังรอกอย แม็คควีนหยุดขยับและลูบไล่อวัยวะของผมในมือเขาช้าๆ จากนั้นจึงขยับเอวกลับไปด้านหลัง

จุดสุดยอดที่จวนจะแตะถึงค่อยๆ ไกลออกไป เมื่อตัวตอนที่ดันดันบดเบียดผนังด้านในถูกลอดถอน ผมก็รู้สึกวูบไหว แม็คควีนสอดใส่และหยุดทุกครั้งที่ผมใกล้จะถึงจุดสุดยอด ความรู้สึกโหยหาทำให้ผมหันหน้าไปมองเขาที่อยู่ทางด้านหลัง แม้ผมพยายามผ่อนลมหายใจ แต่ก็ยังคงหายใจติดขัดเพราะความรู้สึกที่หลงเหลืออยู่ในร่างกาย

ผมจึงมองเขาที่หยุดยั้งเอาไว้ก่อนจะไปถึงจุดสุดยอดและไม่ยอมขยับในตัวของผม แถมยังไม่แม้แต่จะช่วยรูตรั้งให้ ผมนึกร้อนใจว่าทำไมเขาถึงเอาแต่มองโดยไม่ทำอะไรสักที ในที่สุดเมื่อผมพยายามจะจับแกนกายของตัวเองที่ถูกกอบกวมเอาไว้ในมือที่ชุ่มเหงื่อของแม็คควีน เขาก็จับตัวผมให้พลิก

เมื่อเรียวขาอ้ากว้าง ส่วนปลายของแม็คควีนก็แทรกตัวเข้ามาใน

ช่องทางด้านหลังที่เหอะแอะไปด้วยน้ำรักรสขุ่น เขารวบมือของผมไว้ด้านบน แล้วประสานไว้เพื่อไม่ให้เสริจสมด้วยมือได้

“อือ...อือ...”

ผมขยับเอวลงด้านล่างเพราะการสอดใส่ที่ลึกไม่พอ พร้อมกับใช้แขนข้างหนึ่งโอบรอบคอของแม็คควีน แล้วกดสะโพกรับเอาแก่นกายของเขาเข้าไป แม้ว่าภายในจะบีบรัด แต่แม็คควีนก็ไม่ยอมขยับ เขายังสะกดกลั้นอารมณ์เอาไว้ราวกับรอคอยอะไรบางอย่าง

ผมนึกภาพตัวเองผลักเขาลงไปบนเตียงและขยับเอวเหนือร่างของเขา ทว่าการรุกเร้าอย่างหนักไม่เคยง่ายเลยสักครั้ง หลังจากผมกลายเป็นฝ่ายที่ถูกสอดใส่ ไม่ใช่ฝ่ายที่สอดใส่เสียเอง ผมก็ยอมรับไม่ได้จริงๆ ว่าความสุขสมจากแก่นกายของผู้ชายเป็นสิ่งที่ผมต้องการ เพราะมันน่าอาย แม้พูดอย่างนี้จะฟังดูตลกก็ตาม

“...แม็คควีน”

ผมเรียกชื่อเขาด้วยเสียงที่แตกพร่า แม็คควีนแนบตัวลงมาจนชิดหน้าอกผม แต่ก็ไม่เคยสัมผัสหน้าผากขึ้นเหนือของผมขึ้นแล้วหอมแก้มทั้งสองข้าง ไม่ยอมขยับตัวจนภายในร่างกาย

ผมเบิกตามองและกอดศีรษะด้านหลังของเขาด้วยสายตาร้อนแรง เมื่อผมเปิดปากเพื่อจะจูบ เขาก็ดึงหลังคอและประกบปากลงมา ปลายจมูกผมเจ็บตื้อเพราะความรู้สึกจากการดูดดูดลิ้นลึก

เมื่อผมขยับเอวลงราวกับกำลังโหนตัว แม็คควีนที่ไม่ยอมขยับเขยื้อนการสอดใส่ก็ลึกยิ่งขึ้น มันเป็นไปอย่างช้าๆ เพราะท่วงท่าที่ไม่ถนัดและแม็คควีนก็ไม่ยอมขยับตัวอย่างจริงจัง

“ให้ตายสิ” ผมพึมพำคำสบถ กล้ามเนื้อขาหนีบทุกครั้งเมื่อปลายแก่นกายที่พองตัวขึ้นของแม็คควีนเสียดสีไปกับผนังเนื้ออ่อน

สุดท้ายผมหันหน้าหนีจากริมฝีปากที่ทาบทับกัน จากนั้นก็หลับตาลงและขบกรามแน่น แต่เพราะรับรู้ถึงรูปทรงของอวัยวะภายในร่างได้อย่างชัดเจนทุกครั้งที่เคลื่อนไหวช้าๆ ไม่ว่าจะหลับตาหรือลืมตา มันจึงน่ากลัวมาก

“...อุก!”

ผมรู้สึกเหมือนจะเสด็จสมในขณะคลายริมฝีปากที่กัดแน่นและกัดใหม่อีกครั้งเข้าไปซ้ำมา หอบหายใจเพราะรู้สึกดีที่ด้านหลังศีรษะถูกดึงรั้งเบาๆ เมื่อภายในร่างกายบีบรัด เขาซึ่งเอาแต่เฝ้าดูผมก็ใช้สองมือจับหมับเข้าที่เอว

“อีก!”

เขาจับเชิงกรานขึ้นเหนือแน่นพร้อมกับเสยเอวขึ้น น้ำรักค่อยๆ ไหลออกมาช้าๆ แตกต่างจากตอนช่วยตัวเองหรือตอนบีบเค้นแก่นกาย ผมครวญครางด้วยความสุขสมและชบหน้าผากลงบนไหล่ของเขาพร้อมกับหอบหายใจ

ถ้าเขาเว้นจังหวะระหว่างที่เรามีเซ็กซ์กันเหมือนเช่นตอนนี้ ผมก็ไม่กลัวความสุขสม ตอนนั้นผมยังทนไหว หลังจากส่งเสียงครางยาว ท้ว่วร่าก็สั่นสะท้านจนรู้สึกถึงจังหวะเด่นตบๆ ในช่องท้อง ผมลืมหายใจอย่างยากลำบาก ในขณะที่เขายังจดจ่ออยู่กับเซ็กซ์ของเราทั้งที่ยังหลับตา

เขาจะรู้สึกดีเหมือนกันหรือเปล่านะ จะรู้สึกเหมือนกำลังละลายแบบผมไหม ตั้งจมูกของเขาบนใบหน้าที่กำลังเก็บกลิ่นความเสียวซ่าเป็นสันคม เขาปิดปากที่เผยออ้า แต่เสียงครางต่ำก็ดังตลอดไรฟ่นออกมา

เขาหลับตาและหมกมุ่นกับการสอดใส่ แต่แล้วก็ลืมหายใจราวกับรับรู้ว่าถูกมอง สีหน้าทั้งตกใจและเขินอายเพราะเวลาดาคลั่งไคล้ของผม แต่ไม่นานนักก็คลี่คลายอย่างลุ่มลึก

“ทำไมจ๊องแบบนี้ล่ะ ยังไม่พอหรือครับ”

“...เอ๊ะ...ฮึค...คะ...คือว่า”

แม้จะรู้ว่ามันไม่ใช่แบบนี้ แต่จู่ๆ เขาก็จับข้อเท้าทั้งสองข้างของผมไปพาดไว้บนไหล่ด้วยใบหน้าที่รอยยิ้มเลือนหายไปแล้ว จากนั้นก็เปลี่ยนท่าทางการสอดใส่ตัวตนเข้ามาอย่างแรงราวกับจะควบซี่ ในศีรษะของผมวิงเวียนเพราะเซ็กซ์ลึกล้ำเหมือนถูกแทงจากด้านหลัง ลมหายใจติดขัดทุกครั้งที่ความใหญ่โตสอดใส่เข้ามา

“ฮะ! ได้...โปรด อีก!”

ท่อนเนื้อแข็งซึ่งดันตบอยู่ในเนื้ออ่อนด้วยความเสียดเสียว ความเจ็บปวดแล่นรื้อในส่วนที่รู้สึกมากที่สุด ผมงอดไหลขึ้นเหงื่อของแม็คควินด้วยมือที่โอบรอบคอของเขา คิดอะไรไม่ออกราวกับในโลกมีเพียงสิ่งนี้เท่านั้น เสียงครวญครางเล็ดลอดผ่านไรฟันที่ขบแน่นเป็นเพียงวิธีเดียวที่จะทำให้อดทนต่อความสุขสมอันมากเกินไปนี้ได้

เมื่อหลังจนเสร็จสมอีกครั้งจากการสอดใส่เร็วโดยไม่เปลี่ยนท่าทาง ผมงก็เหินหัวไปหมด แม็คควินวางมือลงบนแก้มกายเหนียวเหนอะของผมนและจ้องมองเงิบๆ

“คราวนี้เสร็จเร็วจังเลยนะครับ”

เขารูตึ้งเนื้อแท้ในมือที่ค่อยๆ อ่อนตัวหลังจากเสร็จสม

“อ๊ะ! พะ...พอแล้ว”

ผมแอ่นเอวด้วยความรู้สึกอ่อนไหวที่เริ่มก่อตัว เขาหัวเราะเบาๆ อาวุธของแม็คควินที่อยู่ในร่างยังคงแข็งเกร่ง

“เอ็ด”

“...ครับ”

“พรุ่งนี้เข้างานเช้าหรือเปล่า”

เขาวางขาของผมที่พาดอยู่บนไหล่ลงกับเตียงแล้วโน้มตัวลงมาหน้าท้องของเราเสียดสีและเนื้อหนังแนบชิดกัน

“ไม่ครับ ผม...อีก...เข้ากะบ่าย”

เมื่อผมกระแอมเพื่อควบคุมน้ำเสียงที่แตกพร่า ก็รู้สึกถึงความคับแน่นจากอวัยวะที่ยังคงคายู่ในร่างกายได้อย่างชัดเจน จึงหลับตาลงแล้วลืมหึ้นพลงผ่อนคลายร่างกายไม่ให้เกร็ง

“ถ้าตื่นสายได้ เราไปล้างตัวแล้วก็ทำต่อในอ่างอาบน้ำดีไหม”

ผมยิ้มอย่างอ่อนแรงให้กับเสียงเบาๆ ของเขา จากนั้นจึงโอบกอดแม็คควินพลงกักดกล้ามเนื้อตรงต้นคอที่เครียดตึงของเขา เมื่อส่งเสียงด้วยความเจ็บเพราะเขาถอดถอนตัวตนออกไป เขาก็ดึงมือของผมพาไปด้านหลังพร้อมขบยักตัวผมขึ้น

เมื่อขึ้นจากน้ำหลังผ่านไปครึ่งใหญ่ หัวผมก็หมุนตัว นั่นเป็นเพราะผมอ่อนล้าไปทั้งตัวจากการมีเชือกขึงในน้ำร้อน เขาถือผ้าขนหนูผืนยาวมายืนอยู่ตรงหน้าผมซึ่งนั่งอยู่บนขอบอ่างอาบน้ำ ผมก้มศีรษะแล้วปล่อยให้แม็คควีนจัดการ

แกนกายที่ต้นตัวอยู่ครึ่งหนึ่งของแม็คควีนโพล์เข้ามาในครรลองสายตาที่หรีบือ ผมนึกถึงเชือกเมื่อครั้งที่สองแขนถูกจับไปไว้ทางด้านหลังพร้อมกับที่เขาแทรกตัวเข้ามาอย่างไม่ปราณี

ความทรงจำเกี่ยวกับจุดสุดยอดที่ไม่ได้จบลงด้วยการหลัง แรงดันของน้ำร้อนที่โอบล้อมรอบกาย อุณหภูมิที่เพิ่มขึ้นของแม็คควีน และการโรมรันกันราวกับสัตว์ป่ายังคงหลงเหลืออยู่บนร่าง

เขาสะบัดผมให้แห้งและพาดผ้าขนหนูบนไหล่ของผม การเคลื่อนไหวของเขาปกติดี ต่างจากผมที่ร่างกายยังคงเหนื่อยล้าจากการถูกสอดใส่

ผมลุกขึ้นอย่างเก๋ ๆ ทั้ง ๆ และเช็ดหยดน้ำบนตัวด้วยผ้าขนหนู เขาสวมเสื้อคลุมยืนอยู่ข้าง ๆ แล้วยื่นฝ่ามือมาตีบนสะโพก แม้ว่าผมจะกระแอมเบา ๆ ด้วยเสียงเหมือนได้กินน้ำเข้าไป แต่ก็ไม่ได้จับมือของแม็คควีนที่กำลังลู่ไล้สะโพกให้หยุด ผมจำได้ว่าแม็คควีนเคยโต้ตอบคำพูดของเลนเซอร์ที่บอกว่าสะโพกของผมสวยด้วยคำพูดที่ไม่ดีนักราวกับกำลังโมโห

“ก็เป็นสะโพกที่สวยงามมากนี่นา”

“ดู แอชเชสออฟไทม์⁶ ที่ก่อนหน้านี้คุณเคยบอกว่าอยากดูกันไหมครับ”

เมื่อผมหน้าแดงเพราะสัมผัสที่ลู่ไล้บนสะโพกอย่างโจ่งแจ้ง เขาก็มองมาด้วยแววตาที่เราอ่อนน้อมขึ้น ผมกระแอมและหลบตา ไม่รู้มาก่อนเลยว่าเขาจะมีมุขลามกแบบนี้ด้วย

“หมายถึง...แอชเชสออฟไทม์ ฉบับปรับปรุง⁷ หรือครับ”

⁶ *Ashes of Time* หรือ *มังกรหยก คีอภิมหายุทธ์* ออกฉายครั้งแรกในปี พ.ศ. 2537 ผลงานของผู้กำกับหว่องเจียเว่ย หรือหว่องกาไว นำแสดงโดยเลสลี่ จาง, เหลียงเฉาเหว่ย, หลินชิงเสี, เหลียงเจียฮุย, หลิวเจียหลิง, จางเซี่ยไฮยว และจางมานอวี่

⁷ ในปี พ.ศ. 2551 *Ashes of Time* ถูกนำกลับมาฉายอีกครั้ง เป็นฉบับปรับปรุง เริ่มต้นจากงานเทศกาลภาพยนตร์เมืองคานส์ ในชื่อ *Ashes of Time Redux*

“จะดูไหมครับ ถ้าคุณเหนื่อยไว้ดูคราวหน้าก็ได้”

ในแฟ้มของแม็คควินที่จัดหมวดวิธีติดกับแผ่นบลูเรย์ไว้ไม่มีหนังเรื่อง *แอชเชสออฟไทม์* ในเมื่อเขาไม่ได้เอ่ยปากว่าซื้อมาเพื่อผม จึงไม่มีจังหวะให้ได้เอ่ยขอบคุณ ผมรับเสื้อคลุมที่เขายื่นให้

“เอ็ด ช่วยไปเอาทีวีที่ชั้นสามมาให้หน่อยได้ไหมครับ ในระหว่างนั้น ผมจะไปเตรียมสถานที่ในห้องนั่งเล่น”

“ได้ครับ”

“ถ้าเปิดประตูบานที่สี่จากทางซ้ายบนชั้นสาม...อืม มันน่าจะวางอยู่บนโต๊ะหนังสือครับ”

ผมเดินลงบันไดวนสี่ชั้ดที่เปิดไฟไว้แล้วเปิดประตูชั้นสาม ภายในห้องมืดสนิท ไม่มีแสงไฟใดๆ ผมย่อตัวตามแสงจากด้านหลังที่ทอดยาวบนพื้นเข้าไปด้านใน

เมื่อคลำไปตามผนังแล้วกดเปิดไฟ ไฟบนเพดานทุกดวงก็สว่างขึ้น แสงไฟที่ส่องบนวอลล์เปเปอร์สีขาวเป็นสีอมฟ้าเหมือนผิวของคนป่วย ผมเปิดประตูบานที่สี่ในห้องบรรยากาควังเวง ภาพที่ปรากฏได้แสงไฟสีเหลืองนวลช่างดูคุ้นเคย โซฟาหนังเทียมสีน้ำตาลเข้มอยู่ชิดผนัง และมีกล่องเก่าๆ กับแฟลชสโตรโบสโคป⁸ สีดำถูกจัดไว้เป็นระเบียบด้านในของห้อง มันคือห้องที่แจ็ก แบล็ก ยีนดิลได้ให้ผมใช้คลายกล้ามเนื้อในวันถ่ายทำทพ่ายรับครั้งแรกนั่นเอง

ผมจำจากที่ตัวเองต้องทุกข์ทนกับความอับอายเหมือนเด็กหนุ่มที่สำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองเมื่อได้สบตากับแม็คควินซึ่งเปิดประตูพรวดพราดเข้ามาเพื่อหาแฟลชสโตรโบสโคป สีหน้าของเขาที่มองมาด้วยใบหน้ากึ่งอายกึ่งชอบใจยังคงชัดเจน ความทรงจำที่น่าอดสูตอนพยายามห่อตัวอย่างเอาเป็นเอาตายตอนนั้นทำให้ผมต้องเสยผมหน้าม้าเปียกๆ ขึ้นแก้ไข

บนโต๊ะมีหนังสือภาษาเยอรมันสองสามเล่มและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

⁸ Stroboscopic Flash ไฟแฟลชที่ยิงไปทางวัตถุอย่างต่อเนื่องด้วยอัตราที่ปรับได้ตามความเร็วของวัตถุ

ขนาดเท่าฝ่ามือซึ่งไม่รู้ว่าจะเอาไว้ทำอะไรวางอยู่ ผมไม่เห็นหนังที่แม็คควีนพูดถึง จึงหาตามชั้นติดผนัง บนพื้น รวมถึงบริเวณรอบโซฟา แต่ก็ไม่เห็นทีวีดี หรือของที่ชวนให้นึกถึงทีวีดีเลย ผมคิดว่าจะขึ้นไปถามแม็คควีนที่ชั้นห้า ดีไหม แล้วก็ตัดสินใจลองหาต่ออีกหน่อย ด้านหลังแฟลชสโตรโบสโคป มีประตูอีกบานหนึ่งที่ผมไม่เห็นในที่แรก ดูเหมือนใครบางคนจะจัดของ จุกจิกหลายอย่างที่วางไว้ระเกะระกะเต็มไปหมดให้เป็นระเบียบแล้ว ผมดึง บานประตูที่มีร่องรอยการใช้งานเมื่อไม่นานมานี้ ทว่ามันคือตู้บิลท์อินที่ยึด ติดกับผนัง ไม่ใช่ประตูอย่างที่คิดไว้

“อา...ให้ตายสิ”

พ่อแม่ที่มีลูกสาวเป็นกุลสตรีคงจะร้องลั่นถ้าได้เห็นภาพเหล่านี้ แต่ ว่าที่นั่นคือโกดังของสตูดิโอผลิตสื่อลามก ผมเองก็มักจะลืมนึกอยู่บ่อยๆ ว่าสิ่งที่ ครอบครองพื้นที่ส่วนใหญ่ในอาคารแห่งนี้คือความลามกและด้านมืดที่เป็น อิสระสำหรับทุกคน

ในตู้บิลท์อินมีอุปกรณ์ช่วยตัวเอง มีตั้งแต่ของที่มีวิธีใช้งานอย่าง ชัดเจนไปจนถึงของที่ไม่ว่าจะใช้งานอย่างไรเรียงรายอยู่เต็มชั้น ส่วนใหญ่เป็น ดิลโดรูปอวัยวะเพศชายและอุปกรณ์ช่วยตัวเองสำหรับผู้ชายรูปปาก ขณะ เดียวกันก็มีซิลิโคนที่เชื่อมต่อกับสายไฟหรืออุปกรณ์รูปทรงตะปุมตะปาด้วย ถึงเคยได้ยินว่าในหนึ่งปีจะมีการสร้างภาพยนตร์ประเภทเฟติช เกี่ยวกับชาติสัมพันธ์และมาไซคิสม์สองสามเรื่อง แต่อุปกรณ์ช่วยตัวเองบางอย่าง ก็ดูเหมือนเครื่องหรรษามากกว่าอุปกรณ์สร้างความสุข

สิ่งที่สะดุดตาที่สุดคือแล็ลล่า น่องเส้นบางๆ ถูกมัดรวมเป็นแฉียวๆ เหมือนหางม้า

ผมลองฟาดแล็ลสบนฝ่ามือด้วยความอยากรู้ยากเห็น แต่ไม่เจ็บ อย่างที่คิด สัมผัสของแล็ลที่แยกออกเป็นหลายทางคลุมบนฝ่ามือ ผมลอง ฟาดดูอีกสองสามครั้งแล้ววางกลับไปบนชั้นตามเดิม

ผมมองสำรวจชั้นวางแล้วหยิบท่อนใสๆ รูปร่างเหมือนต้นตะบองเพชร ที่หลบมุมอยู่ด้านใน นามันบร่อยที่ยื่นออกมาทำจากซิลิโคนอ่อนนุ่ม ซึ่งโค้งงอทันทีที่กด แตกต่างจากรูปลักษณ์อันน่ากลัว

เมื่อกดสวิทช์มันก็สั่นเบา ๆ แสงไฟก็สว่างขึ้นและกะพริบเหมือนของตกแต่งต้นคริสต์มาสประหลาด ๆ ถ้ายัดอะไรแบบนี้เข้าไปในตัว มันน่าจะดูน่ารังเกียจมากกว่าให้ความรู้สึกลามก

บางครั้งผมไม่รู้สึกละเลยว่แม่ควีนเป็นผู้สร้างหนังโป๊ แต่พอได้เห็นหลักฐานยืนยันชัดเจนแบบนี้ก็ทำให้รู้สึกแปลก ๆ ผมไม่ใช่คนรักของฮิตเลอร์หรือฆาตกร แต่ก็ให้กำลังใจกับงานของแม่ควีนไม่ได้เหมือนที่คนอื่น ๆ ทำกับคนรักของพวกเขา ถึงอย่างนั้นสิ่งที่พอจะช่วยลดความหนักอึ้งภายในจิตใจได้คือเรื่องที่ว่า หนังโป๊ไม่ใช่สิ่งที่ผู้คนดูถูกและไม่ใช่อะไรที่ผิดกฎหมาย

สำหรับแม่ควีนแล้ว การที่อย่างน้อยเขาก็ไม่ได้กระทำความผิดกฎหมายจะช่วยปลอบใจนิด ๆ หน่อย ๆ ได้หรือเปล่านะ

“ทำไมคุณมองมันจริงจังขนาดนั้นล่ะครับ”

เมื่อหันกลับไปก็พบว่าแม่ควีนโผล่หน้าเข้ามาทางช่องว่างของประตู

“คือว่า...ผมกำลังหาวิธีดี แต่เห็นมันแล้วประหลาดใจนิดหน่อย”

ผมสะดุ้งเหมือนเด็กกำลังทำความผิด ขยับมือที่ถือไวเบรเตอร์ไปทางที่แม่ควีนมองไม่เห็นแล้วเกาท้ายทอยอย่างเคอะเขิน เขาเดินเข้ามาข้างในและมองดูอุปกรณ์ช่วยตัวเองในตู้บิลท์อิน ในมือมีกล่องดีวีดี แอชเชสออฟไฟท์ที่ผมกำลังหาอยู่

“ผมวางดีวีดีไว้ที่ห้องหนังสือชั้นห้า ไม่ใช่ที่นี่ครับ ผมจำผิดเองขอโทษด้วย ว่าแต่เอ็ด”

เขาหยิบไวเบรเตอร์ไปจากผม แม่ควีนเปิดไวเบรเตอร์อีกครั้งและมองผมสลับกับของเล่นที่กำลังสั่น

“ไม่นึกว่าคุณจะสนใจเรื่องพวกนี้...”

“...มะ...ไม่ใช่ซะ!”

ผมมองแม่ควีนพึมพำแล้วรีบพูดเสียงดังทันที เขายิ้มอย่างผ่อนคลายพลางโอบไหล่ของผม

“อืม ลองแบบเบา ๆ สักครั้งก่อนไหมครับ ถึงมันจะข้ามชั้นไปเร็วมากก็เถอะ อ๊ะ...”

“ผมขึ้นไปก่อนนะครับ”

ผมแย่งกล่องทีวีดีจากมือของแม็คควีนและเดินหนีขึ้นไปชั้นห้า แม่ผมไม่ได้รู้เลยว่าในเรื่องราวมากมาย แต่ไม่รู้จะตอบสนองต่อการล้อเล่นเรื่องใต้สะดือแบบนี้อย่างไร

พอได้ยินเสียงแม็คควีนเดินขึ้นบันไดตามมาก็เกาหลังจนทุกฝอยไปยังประตูที่เปิดไว้ครึ่งหนึ่ง เท่าที่สวมสลีเปอร์สีแดงเข้มของเขาค่อยๆ เดินเข้ามาในห้องนั่งเล่นและมาหยุดยืนตรงหน้า ผมเปิดกล่องแล้วหยิบแผ่นทีวีดีออกมา อยู่ๆ ปลายนิ้วเย็นเฉียบของเขาก็แตะลงมาบนตึ่งหูที่ร้อนวูบวาบ

“คุณยืมทำไม”

ผมถามเสียงดังเพราะใบหน้าที่ยิ้มไม่หยุด แม็คควีนหัวเราะแล้วก้มลงมาสบตาผม

“เห็นไวเบรเตอร์แล้วคิดอะไรหรือครับ”

“ก็...ไม่ได้คิดอะไรนะครับ”

“แต่ผมคิดนะ”

เขาแว่นวรรคเล็กน้อย ผมมองดวงตาของเขาด้วยความประหลาดที่ก่อตัวขึ้นมาโดยอัตโนมัติ

“คิดว่าผมไม่ดีพอสำหรับเอ็ดหรือไม๊”

“ผะ...ผมไม่เคยพูดสักหน่อย!”

“แล้วทำไมต้องพูดตะกุกตะกักด้วยล่ะครับ แปลกจัง”

มันน่าขำที่จะบอกว่าเขาดีมากแค่ไหน ผมจึงเกาหลังคอฟกลางตอบ

“ก็อุปกรณ์เมื่อไหร่ หน้าตาดูน่ากลัวมาก...ผมเลยคิดว่ามันเหมือนเครื่องทรมาน”

“อืม มีคนบอกว่ามันทำให้รู้สึกดีต่างจากรูปลักษณ์ภายนอกนะ ถึงแม้มันจะเร็วเกินไปสำหรับเราที่จะมีเซ็กซ์โดยใช้เซ็กซ์ทอย แต่คืนนี้ลองลอดอดติลงหน่อยดีไหมครับ”

แม็คควีนยิ้มจนเกิดรอยย่นบางๆ ที่รอบดวงตา ผมรู้ว่ามันเป็นเรื่องล้อเล่นและนึกอยากตอบกลับไปให้เหมือนเป็นเรื่องตลกขณะมองใบหน้าแดงก่ำของเขาที่คอยจับตาดูผมคล้ายกำลังสนุกสนาน แต่ก็นึกคำพูดลามก

ที่จะตอบกลับไม่ออก หลังคอร์ธันวูบ โต้ตอบไม่ได้ ต้องยอมรับว่าผมไม่มีความสามารถในด้านนี้อะเสียเลย ผมลองค้นดูในหัวอันว่างเปล่าและลึกลงในที่สุดก็ถอนหายใจพลางซบหน้าผากกับไหล่ของแม็คควีน

ผมใช้มือโอบกอดแผ่นหลังของแม็คควีน บังคับให้เขานั่งพิงลงมาบนโซฟาแล้วหยิบรีโมต เนื่องจากไม่คุ้นเคยกับวิธีใช้ ไม่ว่าจะกดปุ่มไหน หน้าจอโทรทัศน์ก็ยังไม่เป็นสีดำ ผมเหลือบไปมองและสบตาเข้ากับดวงตาเปื้อนยิ้มของแม็คควีน เขาใช้นิ้วโป้งและนิ้วชี้จับคางของผมให้หันไปทางตัวเอง

“ผมเคยคิดว่าตัวเองไม่ใจกว้างพอกับการล้อเล่นแบบเด็กๆ แต่ผมก็คงจะไม่วิธีอื่นเหมือนกัน”

น้ำเสียงของเขาเร่าร้อน แล้วกดจวบลงมาเบาๆ บนริมฝีปากแห้งผากของผม จากนั้นก็หยิบรีโมตในมือไป หลังจากกดเล่นทีวีดีเสร็จก็นอนหนุนตักผมบนโซฟา

แม้จะนอนหนุนตักแข็งๆ ที่ไม่นุ่มนวลเอาเสียเลย เขาก็ยังหยิบป๊อปคอร์นบนโต๊ะมาวางบนหน้าอกของตัวเองได้โดยไม่มีสีหน้าอึดอัดใจ ผมรับรู้ถึงทุกลมหายใจเข้าออกต่างจากแม็คควีนที่ตอนนั้นเริ่มหันไปจดจ่ออยู่กับหน้าจอ ผมมองท้ายทอยและเส้นผมของเขาที่แนบอยู่บนหน้าท้อง จากนั้นก็ลูบผมเบียดๆ อย่างเบาเมื่อที่สุดเท่าที่จะทำได้

เมื่อเงยหน้าเพราะแสงสลัวของหนังที่สะท้อนลงบนเส้นผมสีเข้มของเขา ทะเลทรายสีแดงก็ปรากฏอยู่ในจอ มันเป็นภาพยนตร์ที่น่าแสดงโดยสุดยอดดารานักแสดงชื่อดังในเวลานั้นเจ็คคน อาทิลีส จาง เหลียงเฉาเหว่ย หลินชิงเสี่ย จางมานอวี่ แต่เพราะระยะเวลาการผลิตที่มากกว่าสองปี รวมถึงความยากลำบากในการถ่ายทำกลางทะเลทรายและต้นทุน ทำให้กระบวนการผลิตภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่ราบรื่นนัก

นอกจากนี้เรื่องราวยังไม่ดำเนินไปตามลำดับเวลา จึงไม่ง่ายที่จะไล่เรียงความสัมพันธ์ของตัวละครและเหตุการณ์ก่อนหลัง แม้ว่าโปรดิวเซอร์จะดูเหมือนภาพยนตร์กำลังภายในเรื่องเยี่ยม แต่มันคล้ายภาพยนตร์ศิลปะที่แฝงไปด้วยข้อความเชิงปรัชญามากกว่า

แน่นอนว่ามันไม่ใช่หนังที่สนุกนัก การพรรณนาปรัชญาและความอ้างว้างของตัวเอกในเรื่อง แอชเชสออฟไทม์ ครอบคลุมเส้นเรื่องในหนังทั้งหมด ไม่เหมือนกับภาพยนตร์กำลังภายในทั่วไป จึงทำให้เด็กเล็กๆ ไม่เข้าใจ ตอนที่ผมอาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์รูหนูในฟลัชชิง ผมไปบ้านของคุณยายหลังเป่าและนอนหนุนตักเงิน หลิว ดูหนังเป็นครั้งคราว ถ้าหนังน่าเบื่อ ผมก็จะหลับคาตักเขาไปทั้งแบบนั้น ถ้าหนังสนุก ผมก็จะทำตัวน่ารำคาญและพูดกับเงินที่กำลังจ่อจอกับหนังไม่หยุด

สัมผัสจกัจับบนหัวเขาดึงตัวผมที่เอาแต่คิดย้อนถึงวันวานในอดีตให้กลับมาสู่ความเป็นจริง

“นี่คงจะเป็นแผลเป็นจากการผ่าตัดที่เคยพูดถึงก่อนหน้านี้สินะ”

มือของแม็คควีนชี้บนผิวเรียบลื่นที่เผยออกมาใต้เสื้อคลุมอาบน้ำ แผลผ่าตัดที่มีการผ่าตัดตามจุดต่างๆ มีขนาดเล็กมาก

“ข้างใต้ก็มีแผลเป็น คุณบอกว่ามันเป็นอุบัติเหตุทางรถยนต์ใช่ไหม”

มือที่ลูบอยู่บนเข่าเลื่อนลงไปสัมผัสข้อเท้าด้านขวา มีรอยแผลเป็นจากข้อเท้าขึ้นมาประมาณครึ่งคืบ

“ใช่ครับ”

“คุณคงนอนโรงพยาบาลนานมากแน่ๆ”

ตอนกระดูกข้อเท้าแตก ผมต้องรักษาตัวในโรงพยาบาลเกือบแปดสัปดาห์เพราะต้องตามเหล็กให้กระดูกไม่ขยับ แต่แผลที่ข้อเท้าไม่ใช่ปัญหาใหญ่

“คุณบอกว่าได้รับการรักษามานานแล้วใช่ไหม”

เขาใช้ปลายนิ้วลูบไปตามรอยแผลเป็นบนข้อเท้าพลงเอ่ยถาม ไม่นึกว่าเขาจะจำคำพูดที่ผมเคยบอกในงานเลี้ยงเมื่อนานมาแล้วได้ด้วย

“ใช้เวลาเกือบหนึ่งปีกว่าจะกลับมาเป็นปกติ แผลเป็นที่ข้อเท้าใหญ่กว่าก็จริง แต่...เป็นเพราะหัวเข่านะครับ”

“หัวเข่าทำไมหรือ”

“ผมผ่าตัดซ้ำเพราะเอ็นที่ปลุกถ่ายไม่เข้ากันอย่างรุนแรง มันเจ็บมากจนงอเข้าไม่ได้เลย”

ผมได้แต่คิดว่าตนเองโชคร้ายเหมือนที่คุณตาชอบพูดบ่อย ๆ จนติดปาก เนื่องจากเจ้าของรถคันที่เกิดอุบัติเหตุซื้อประกันในรัฐอื่นและบริษัทประกันไม่คุ้มครองรถยนต์คันนั้น เราจึงได้รับค่าชดเชยน้อยมาก ผมรีบออกจากโรงพยาบาลเพราะค่าผ่าตัดสูงเกินกว่าจะรับผิดชอบเองได้ แต่เพราะผลข้างเคียง ผ่านไปไม่นานนักก็ต้องเข้ารับการผ่าตัดซ้ำสอง การฟื้นตัวของผมช้ากว่าคนปกติเพราะผ่าตัดซ้ำหลายครั้งและบริเวณแผลผ่าตัดอักเสบ

คุณตาที่พยายามหาค่าผ่าตัดแทนผมพูดด้วยสีหน้ามีความสุขว่ากู้เงินดอกเบี้ยถูกมาจากธนาคาร แต่ของขวัญฉลองการออกจากโรงพยาบาลที่ผมได้รับหลังจากการตายของคุณตา คือหนี้สินที่เพิ่มพูนขึ้นจำนวนมากเมื่อเทียบกับเงินต้น ผมค้นพบในภายหลังว่าเงินที่คุณตากู้มานั้นมีระดับความน่าเชื่อถือต่ำมาก และเป็นบริการทางการเงินสำหรับผู้กู้ที่ธนาคารทั่วไปไม่อนุมัติวงเงิน หากไม่ชำระเงินในเวลาที่กำหนดก็จะถูกไล่ล่า แม้ผมพอมีความรู้พื้นฐานเรื่องการกู้ยืมและการชำระคืนของธนาคาร แต่มันเป็นเพียงความรู้ที่ไร้ประโยชน์เมื่อเผชิญหน้ากับความเป็นจริง

“ค่าผ่าตัดคงไม่น้อยเลย”

เสียงที่เบาลงเล็กน้อยของเขาคดต่ำ ดูเหมือนจะคาดเดาได้แล้วว่าผมมาถึงการถ่ายหนังไปได้อย่างไร

มือที่ลุ่มไ้ข้อเท้าอ่อนโยนขึ้นเรื่อย ๆ ราวกับกำลังจับต้องสิ่งของที่แตกสลายได้ง่าย มันสัมผัสที่ไม่คุ้นเคย

“ตอนนี้นั่นปกติดีครับ”

เมื่อผมกระดิกนิ้วเท้าในมือของแม็คควีนที่กุมหลังเท้าอยู่ เขาก็ระเบิดเสียงหัวเราะ

สายตาของแม็คควีนเลื่อนมามองใบหน้าของผม เขายื่นมือมาสัมผัสเส้นผมที่ยังเปียกชื้น หนีบเส้นผมเบียด ๆ ไว้ระหว่างนิ้วมือและมองผมด้วยแววตาที่อ่านไม่ออกว่ากำลังคิดอะไร ทั้งยังไม่พูดอะไรเลยอยู่พักใหญ่

“คุณพลาดเนื้อหาตอนเริ่ม ให้เริ่มเล่นหนังใหม่ตั้งแต่ต้นไหมครับ”

“ไม่เป็นไรครับ”

ผมอายุเกินกว่าจะสบตาเขาที่เอาแต่มองจ้องขึ้นมา จึงเบนสายตาไปทางจอโทรทัศน์แทน

ในบ้านซ่อมซ่อที่สร้างขึ้นกลางทะเลทราย เลสลีย์ จาง และเหลียงเจี๋ยซุยกำลังนั่งมองไปคนละทาง ภาพของทั้งสองคนในระยะใกล้ไกลที่แตกต่างกันปรากฏบนจอด้วยไฟกัสเดี่ยว โคมแดงสั่นไหวตามลม เหลียงเจี๋ยซุยเมื่อสิบกว่าปีก่อนค่อย ๆ ลูบขูดเหล่า

“ไม่นานมานี้สตรีนางหนึ่งมอบสุราชื่อ ‘เมามาวยในห้วงฝัน’ ให้กับข้า เป็นสุราที่เมื่อดื่มแล้วจะลืมอดีตทั้งหมด ข้าไม่ยากเชื่อเลยว่าจะมีสุราแบบนี้อยู่ด้วย มีคนกล่าวไว้ว่า เหตุผลที่มนุษย์ทุกข์ทรมานยิ่งนักเป็นเพราะการจดจำ ถ้าลืมเลือนไปได้ ทุกวันก็จะเป็นวันใหม่ หากเป็นเช่นนั้นจะดีเพียงใดกัน”

เหลียงเจี๋ยซุยรับคำขอร้องจากคนรักเก่าของเลสลีย์ จาง เขาเดินทางข้ามทะเลทรายมาเพื่อมอบสุราเมามาวยในห้วงฝันให้กับเลสลีย์ จาง ตามที่ได้รับการให้วาม ทว่าเหลียงเจี๋ยซุยดื่มสุราเมามาวยในห้วงฝันไปครึ่งหนึ่งและลืมความทุกข์ทรมานในอดีตไป ตอนเช้าตรู่เขาไปจากโรงเตี๊ยมของเลสลีย์ จาง ในสภาพที่สูญเสียความทรงจำ

ในตอนท้ายของภาพยนตร์ เลสลีย์ จาง ได้ข่าวว่าคนรักเก่าของตนเองป่วยตาย จึงดื่มสุราเมามาวยในห้วงฝันที่คนรักเก่ามอบให้เป็นของขวัญจนหมด แต่ที่คนรักเก่าเคยบอกวามันเป็นเหล้าลบความทรงจำนั้นเป็นเพียงเรื่องล้อเล่น

“ยิ่งพยายามลบเลือนกลับยิ่งจดจำได้ชัดเจน”

เขาพิมพ์คนเดียวอย่างอ้างว้างเมื่อภาพของคนรักเก่าแจ่มชัดยิ่งขึ้น แม้ในยามเมามาวย

ความหมายจากชื่อภาษาอังกฤษของภาพยนตร์เรื่องนี้คือ *เก้าถ่านแห่งกาลเวลา* มันพูดถึงกาลเวลาอันไร้ค่าที่ไหลเวียนอยู่ในความทรงจำ ภาพยนตร์ที่ไม่สิ้นนักดำเนินไปอย่างเชื่องช้าและเข้าใจยากตลอดทั้งเรื่อง เพื่อจะอธิบายว่า นับตั้งแต่ตอนที่คุณปรากฏตัวในห้วงเวลาของฉัน คุณก็ไม่เคยจางหายไปจากใจฉันเลย

แม็คควีนหลับไปก่อนทั้งที่เป็นคนเอื่อยชวนให้ดูด้วยกันแท้ๆ เขา
นอนตะแคงไปทางผนังโซฟา ไม่ใช่หน้าจอ ปลายจมูกของเขาจิ้มโดน
บริเวณสะดือของผมทุกครั้งที่ยาวใจ

ผมลูบเส้นผมหนาที่หยิกเล็กน้อยของเขา จากนั้นก็เลื่อนมือไปยัง
ใบหูสวยงาม เขาลืมตาขึ้นมาตอนผมใช้มือกอบกุ่มใบหูที่เย็นเฉียบเมื่อ
เทียบกับอุณหภูมิร่างกายอันอบอุ่นของเขา เปลือกตาที่หรีบรือด้วยความ
ง่วงงุนกะพริบช้าๆ อย่างอ่อนแรง เมื่อจับไฟก็ได้ เขาก็รู้สึกตัว

“ไปนอนกันไหมครับ”

ผมก้มลงไปหาพาลังเอี่ยม เขาขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วมองไปรอบ
ห้อง รวมถึงโทรทัศน์ที่จ่อมืดไปแล้วด้วย แม็คควีนหัวเราะเขินๆ แล้วจับมือ
ของผมที่ทาบอยู่บนใบหูลงมา ก่อนจะกดจูบกลางฝ่ามือพร้อมกับพยักหน้า

เขาลุกขึ้นก่อนแล้วเดินไปที่ห้องนอน แต่แล้วก็หยุดยืนอยู่หน้าประตู
และหันกลับมา ใบหน้าของเขาที่ส่งยิ้มพร้อมกับก้มมือราวกับจะเร่งรีบ
ดูมีความสุข

ผมไม่ได้เข้าใจภาพยนตร์ที่ซับซ้อนเรื่องนั้นทั้งหมด แต่มีข้อความหนึ่ง
ที่เข้าใจได้อย่างชัดเจน นั่นคือ ทุกคนล้วนมีช่วงเวลาหนึ่งที่ไม่ไหลผ่านไป
และกลายเป็นถ้ำถ้ำ ตัวตนของเขาที่ปรากฏในทุกช่วงเวลาของผมก็เช่นกัน